

I tromesečje

Subota, 3. januar 2026. Misionska propoved

DAN DOBRIH GLASOVA

2. O carevima 6,24-7,20.

»A posle toga Ven-Adad, car sirski skupi svu vojsku svoju, i izađe i opkoli Samariju.

I nasta velika glad u Samariji, jer gle, beše opkoljena toliko da glava magareća beše za osamdeset sikala srebra, a četvrt kava golu-binjeg kala za pet sikala srebra.

I kad car idaše po zidovima, jedna žena povika k njemu govoreći: Pomagaj, care gospodaru!

A on reče: Gospod ti ne pomaže, kako ću ti ja pomoći? S gumna li, ili iz kace?

Još joj reče car: Šta ti je? A ona reče: Ova žena reče mi: Daj sina svog da ga pojedemo danas, a sutra ćemo pojesti mog sina.

I skuvasmo sina mog i pojedosmo ga, a sutradan rekoh joj: Daj sina svog da ga pojedemo. Ali ona sakri svog sina.

A kad car ču reči ženine, razdre haljine svoje; i kad idaše po zidu, vide narod gde kostret beše ozdo na telu njegovom.

Tada reče car: Tako da mi učini Bog i tako da doda ako glava Jelisija sina Safatovog ostane danas na njemu.

A Jelisije seđaše u svojoj kući, i starešine seđahu kod njega. I posla car jednog od onih što stajahu pred njim; a dok još ne dođe poslani k njemu, on reče starešinama: Vidite li gde onaj krvnički sin posla da

mi odseče glavu? Gledajte kad dođe poslani, zaključajte vrata, i odbijte ga od vrata; eto, i bahat nogu gospodara njegovog za njim.

I dok još govoraše s njima, gle, poslani dođe k njemu, i reče; gle, ovo je zlo od Gospoda; čemu ću se još nadati od Gospoda?

Tada reče Jelisije: Čujte reč Gospodnju: Tako veli Gospod: Sutra će u ovo doba biti mera belog brašna za sikal a dve mere ječma za sikal na vratima samarijskim.

A vojvoda na kog se ruku car naslanjaše, odgovori čoveku Božijem i reče: Da Gospod načini okna na nebu, bi li moglo to biti? A Jelisije reče: Eto, ti ćeš videti svojim očima, ali ga nećeš jesti.

A behu na vratima četiri čoveka gubava, i rekoše jedan drugom: Što sedimo ovde da umremo?

Da kažemo: Da uđemo u grad, glad je u gradu, te ćemo umreti onde: a da ostanemo ovde, opet ćemo umreti; nego hajde da uskočimo u logor sirski: ako nas ostave u životu, ostaćemo u životu, ako li nas pogube, poginućemo.

I tako, ustavši u sumrak pođoše u logor sirski, i dođoše do kraja logora sirskog, i gle, ne beše nikoga.

Jer Gospod učini te se u logoru sirskom ču lupa kola i konja i velike vojske, te rekoše jedan drugom: Eto car je Izrailjev najmio na nas careve hetejske i careve misirske da udare na nas.

Te se podigoše i pobegoše po mraku ostavivši šatore svoje i konje svoje i magarce svoje i logor kao što je bio, i pobegoše radi duša svojih.

Pa kad dođoše gubavci na kraj logora, uđoše u jedan šator, i najedoše se i napiše se, i pokupiše iz njega srebro i zlato i haljine, i otidoše te sakriše. Pa se vratiše i uđoše u drugi šator, pa pokupiše i iz njega, i otidoše te sakriše.

Tada rekoše među sobom: Ne radimo dobro; ovaj je dan dan dobrih glasova; a mi ćutimo. Ako uščekamo do zore, stignuće nas beza-konje. Zato sada hajde da idemo i javimo domu carevom.

I tako došavši dozvaše vratara gradskog i kazaše mu govoreći: Id-osmo u logor sirski, i gle, nema nikoga, ni glasa čovečijeg; nego konji povezani i magarci povezani, i šatori kako su bili.

A on dozva ostale vratare, i javiše u dom carev.

A car ustavši po noći reče slugama svojim: Kazaću vam sada šta su nam učinili Sirci. Znaju da gladujemo, zato otidoše iz logora da

se sakriju u polju govoreći: Kad iziđu iz grada, pohvataćemo ih žive i ući ćemo u grad.

A jedan od sluga njegovih odgovori i reče: Da uzmemo pet ostalih konja što još ima u gradu; gle, to je sve što je ostalo od mnoštva konja izrailjskih; to je sve što nije izginulo od mnoštva konja izrailjskih; da pošaljemo da vidimo.

I uzeše dva konja kolska, koje posla car za vojskom sirskom, govoreći: Idite i vidite.

I otidoše za njima do Jordana, i gle, po svemu putu beše puno haljina i sudova, koje pobacaše Sirci u hitnji. Tada se vratiše poslanici i javiše caru.

Tada izađe narod i razgrabi logor sirski; i beše mera belog brašna za sikal, i dve mere ječma za sikal, po reči Gospodnjoj.

I car postavi na vrata onog vojvodu, na kog se ruku naslanjaše, a narod ga izgazi na vratima, te umre, po reči čoveka Božijeg, koju reče kad car k njemu dođe.

Jer kad čovek Božji reče caru: Dve mere ječma za sikal i mera belog brašna za sikal biće sutra u ovo doba na vratima samarijskim,

A onaj vojvoda odgovori čoveku Božijem govoreći: Da Gospod načini okna na nebu, bi li moglo biti šta kažeš? A Jelisije reče: Ti ćeš videti svojim očima, ali ga nećeš jesti.

I zbi mu se to, jer ga izgazi narod na vratima, te umre.«

»Ovaj je dan dobrih glasova« 2. O carevima 7,9.

Ko bi se usudio da kaže da je Biblija dosadna knjiga? Upravo smo pročitali jednu veoma zanimljivu priču, prepunu napetosti i drame. Različiti ljudi u ovom izveštaju takođe imaju svoj sopstveni način reagovanja prema situaciji ozbiljne krize u njihovom životu.

Šta je ustvari kriza u ovom izveštaju? Priča govori o opsadi koju je sirski car Ven-Adad izvršio na grad Samariju. Stanovnicima je pretela smrt od gladi. Biblijski istraživači pretpostavljaju da su ovu opasnu situaciju izazvale dve okolnosti. Najpre radi se, naravno, o dužini opsade. Ali na drugom mestu nalaze se neki arheološki dokazi koji ukazuju da je tokom tog perioda vladala velika suša. Kao rezultat suše, žetve su već nekoliko godina bile veoma male i ljudi nisu bili u stanju da skupe zalihe hrane. Zbog ove kombinacije činjenica, potreba se drastično povećala.

Biblijski tekst nam daje sliku situacije, jer su spomenute i neke cene hrane i ogreva. Na crnom tržištu moglo je da se nabavi samo

nekoliko proizvoda, i to po veoma visokim cenama. Magareća glava koštala je kilogram srebra, a pola litre sredstva za koje se koristilo za potpaljivanje vatre koštalo je oko pola kilograma srebra. Ako se pri-setite da se magareća glava smatrala nečistom i nije smela da se jede u Izrailju, cela situacija postaje još više iznenađujuća.

Posle ovog izveštaja čitamo o strašnom slučaju hanibalizma. Dve žene odlučile su da pojedu svoje sinove. Prvog dana jednog od sinova, a drugog dana drugog. Kada je prvi sin ubijen, majka drugog sina sakriva svoje dete. Prva majka postaje strašno uznemirena i traži pomoć od cara. Ali kada je car čuo za ovo zlo delo, pocepao je svoju odeću u potpunom očajanju. On želi da se osveti Jelisiju, Božjem proroku. Ovako nešto nije smelo da se dogodi. Car odlučuje da mora nešto da uradi. Odlučuje da Jelisiju odseče glavu.

Izgleda je car ljut na Jelisija jer mu je prorok rekao da se ne preda Sircima. Jelisije je želeo da čekaju Boga. Jelisije je želeo da čeka dokle Bog ne oslobodi grad. Sada kada je izgledalo da oslobođenje neće doći, car gubi sve svoje strpljenje i želi da kazni Jelisija. Car postaje toliko očajan da počinje da krivi Boga i gubi svoju veru u Njega. »Ovo je zlo od Gospoda; čemu ću se još nadati od Gospoda?«

Opsada i glad u Samariji mogu da se posmatraju kao metafora, kao slika našeg sveta. Đavo je izvršio opsadu na život ljudi. On nas je okružio silama tame. Mogli bismo čak da kažemo da svi gladujemo, što nas izaziva da, figurativno govoreći, jedemo druge ljude. Naravno da ne jedemo svoju decu. Ali hranimo naše sebične želje tako što zlostavljamo druge ljude. Varamo, lažemo, učestvujemo u korupciji, egoizmu. Jedemo jedni druge metaforički govoreći. Na poslu, u školi, u našim porodicama. Pa čak i u našoj crkvi.

Car je očajan. Jedno što mu preostaje je da preda grad Ven-Adadu, sirsrom caru. Ako Bog ne pruži spasenje, nestaje svaka nada. »Čemu ću se još nadati od Gospoda?« Izrailjski car više voli da se nada u neprijatelja. Možda će se Ven-Adad sažaliti na njega, napustiće grad i neće ubiti njegove stanovnike.

Sada, u najtamnijem času najdubljeg očajanja, Jelisije može da najavi oslobađanje od strane Boga. Sutra će sve biti gotovo. Jelisije bira neobične reči za svoju poruku o spasenju.

»Sutra će u ovo doba biti mera belog brašna za sikal a dve mere ječma za sikal na vratima samarijskim« (7,1).

Drugim rečima, Jelisije objavljuje: gradska ekonomija će sutra biti obnovljena. Neće više biti prevelikih cena na crnom tržištu. Sutra će se poslovi odvijati normalno, jer će Gospod doneti spasenje!

Postoje samo dva moguća odgovora na takvu objavu: ili verujete, ili ne verujete. Očigledno je ovo bilo neverovatno za carevog vojvodu. On nije poverovao u to i izrazio je svoju sumnju, »Da Gospod načini okna na nebu, bi li moglo to biti?« Teško je ne primetiti ogorčeno ruganje i ismevanje u ovim rečima. »Ko god poveruje u ovo, mora biti da mu nešto fali!« Carev vojvoda je u tom trenutku bio jedina osoba koja je javno izgovorila svoja osećanja. Njegove reči pokazuju da se on snažno odriče Božje svemoćne sile i Njegove sposobnosti da uradi tako nešto. Drugim rečima, on kaže, »Naš Bog je previše slab da učini takvo veliko čudo.« Ali nije teško zamisliti da su i ostali prisutni u svojim srcima gajili snažnu sumnju.

Tako je i sa nama, mogu da postoje situacije u našem životu kada nam se čini da je svaka nada izgubljena i ne vidimo izlaz iz naše nevolje. Bog nam u Bibliji kaže da možemo da verujemo u Njega, da će nas On zaštititi i spasiti. Ipak, nije sramota ako uvek ne blistamo od vere i imamo pouzdanje u situacijama krize. Ali treba da se čuvamo stava i ponašanja carevog vojvode. Carev oficir je očigledno prešao kritičnu granicu. Njegovo pravo da izgovori sumnju u očekivanje tako velikog čuda pretvorilo se u izgovoreno ruganje i podsmevanje. Moramo veoma da se pazimo ove granice; to je linija između sumnje i vere. Ako se rugamo, hodamo po veoma tankoj liniji. Sumnja je dozvoljena i povremeno se događa mnogim hrišćanima u njihovom životu. Ali kada se rugamo i ismevamo Božja obećanja, činimo greh i vređamo Boga. U takvoj situaciji najbolji stav da izrazimo sebe bio bi da sledimo primer oca dečaka koji je bio opsednut zlim duhom u Marku 9.

Samom Isusu on je tako iskreno i snažno izrazio svoju sumnju, »Verujem, Gospode! Pomozi mom neverju.« Isus nije krivio oca zbog njegove slabe vere, već je pokazao razumevanje i izlečio je mladića.

Greh carevog vojvode kažnjen je odmah. Jelisije je rekao, »Eto, ti ćeš videti svojim očima, ali ga nećeš jesti.«

Posle ovoga sledi dirljiva priča. Dogodilo se da su se četiri čoveka bolesna od gube našla između grada i prednjih redova sirske vojske. Zbog svoje zarazne kožne bolesti, oni su bili isterani iz grada i primorani da žive udaljeno nekoliko kilometara, gde su imali nešto zemlje

i malo sklonište. Ali sa dolaskom sirske vojske, oni su se sklonili što su mogli bliže gradu. Pošto nisu mogli da uđu u grad, sedeli su kod gradske kapije. Ali shvatili su da će biti zdrobljeni između dve armije. Pored toga, jedva da su nalazili bilo šta za jelo u suvoj zemlji izvan grada. Ako je u gradu bila glad, onda je izvan grada bilo još gore! U potpunom očajanju, oni odlaze kod neprijatelja. Kod gradske kapije sigurno će umreti, a možda će se sirci malo sažaliti na njih.

Ako pokušamo da zamislimo njihovu situaciju, možemo da ih vidimo kako idu ka logoru neprijatelja sa agonijom u srcu. Možete da zamislite strah od smrti koji im se vidi u očima. Klecavih kolena i čitavim uzdrhtalim telom, oni počinju da idu ka zalasku sunca, prema neprijatelju.

I šta se dogodilo? Otkrili su da je neprijateljski logor prazan! Tamo nije bilo nikoga. Svi Sirci su otišli! Koliko su iznenađeni i šokirani bili ovi prijatelji! Oni, odbačeni od društva, prvi su doživeli čudo spasenja. Tako je divno posmatrati kako Bog postupa u ovom izveštaju. Bog potpuno neočekivano dolazi da nas spase. Kroz prezrene i odbačene ljude sa gubom, a takođe i kroz prezrenog i odbačenog Sina Čovečjeg, našeg Gospoda Isusa Hrista.

Pisac ovog izveštaja daje nam razlog ovog neočekivanog obrta u događajima. Bog je učinio da Sirci čuju zvuke velike vojske, koja će ih napasti i osloboditi grad. Oni su se tako uplašili ove ogromne buke da su odmah napustili svoje šatore i stoku, bez trenutka oklevanja. U panici svi su pobjegli nazad u svoju zemlju.

Možete li da zamislite šta je sve prolazilo kroz um ovih gubavaca? Zanemeli su od zaprepašćenja. Da li je moguće da je ovo istina? Cela vojska je pobjegla? Kada su savladali svoj prvobitni strah, počeli su pomahnitalo da jedu hranu vojnika! Jeli su suvi hleb kao da je najbolji kolač. Ubrzo su počeli da se ponašaju kao Gedeonovi ljudi. Pohlepno su gutali vodu iz punih krčaga. Posle toga počeli su da rade više sistematski. Četiri srećnika opljačkali su šatore i jedva da su mogli da pone- su sav plen koji su našli. Ovo je stvarno neverovatno! Mora biti da su ova četiri čoveka bili prepuni ogromne euforije. Ovo je previše dobro da bi bilo istinito. Život im se ponovo smešio. Evo slobode i izobilja.

U sred pljačkanja došli su sebi i shvatili da to što rade nije dobro. Oni su u slobodi i radosti, ali u gradu toliko ljudi pati od gladi i straha. Oni su svoja osećanja izrazili na divan način, »Ne radimo

dobro; ovaj je dan dan dobrih glasova; a mi ćutimo.« Shvatili su da će doživeti sramotu ako ovo ne kažu stanovnicima Samarije. Shvatili su svoju odgovornost. Takođe su se i malo uplašili da će ih Bog kasnije kazniti. Kada se dogodi ovako nešto divno i veliko, ne smete to sačuvati samo za sebe. Iako im grad nije dozvoljavao da uđu zbog njihove bolesti, oni su osećali svoju odgovornost pred Božjim očima.

»Da, tako nešto ne bi moglo nama da se dogodi,« možda mislimo. Ali šta bi bilo kada biste sutra pored pijace pronašli gomilu novca? Da li biste proslavili Gospoda? Vi sami možete da živite bez toga, ali poznajete porodicu sa šestoro dece kojoj bi to veoma dobro došlo. Ali s druge strane, vi ste jedini na toj stranici ulice i niko ne zna da ste pronašli novac. Da li ćete osetiti Božje oči koje vas posmatraju? Kako ćete postupati prema neočekivanom izobilju?

Meni je impresivno kako su se četiri gubava čoveka brinula za sudbinu ljudi u gradu. To su bili ljudi koji su ih obično zaobilazili s velikim oprezom, koji ih nisu smatrali važnima i vrednima. Ovi gubavci brinuli su zbog ljudi u gradu i nisu želeli da oni ne saznaju dobru vest koju su sami primili. Odlučili su da dozvole ljudima u Samariji da učestvuju u radosti slobode. »Ovaj je dan dobrih glasova.«

Braćo i sestre, koliko je duboko ovo osećanje u nama? Da li se mi takođe brinemo za ljude, kao što se Bog brine za nas? Da li osećamo odgovornost prema ljudima, kao što nas Bog nije prepustio same sebi, već nas je spasio od smrti Isusovom smrću na krstu? Dogodilo se oslobođenje kroz Isusa. On je dao svoj život za nas. Mi ništa nismo uradili da to zaslužimo, spasenje je besplatni dar. Ali poruka spasenja mora da se подели sa ljudima. »Ovaj je dan dobrih glasova; a mi ćutimo.«

Često mi pada na pamet kako braća i sestre u crkvama u Novom zavetu nisu čuvali dobru vest za sebe. U Delima apostolskim čitamo da je Reč rasla. Oni su želeli da sa drugim ljudima podele spasenje koje su doživeli u svom životu. Zna li koja je bila tajna blagoslova crkve u Solunjanima. Pavle to otkriva u svom prvom pismu upućenom ovoj crkvi, »Jer se od vas proču reč Gospodnja« (1,8). Oni su postali model svim vernicima, jer je Božja Reč rasla u njima. Oni su osvajali dobru vest koju su primili u Isusu Hristu.

Ova poruka treba da nas pošalje kući sa pitanjem. Da li se brinem za ljude oko sebe; da li preuzimam odgovornost da delim dobru vest sa ljudima na poslu, sa prijateljima i porodicom? Bog nam je ukazao

veliko poverenje, ostavio nam je zadatak širenja Jevanđelja u Njegovu ime. To čini da smo radosni i počastvovani, ali takođe izaziva osećanje velike odgovornosti.

Završiću sa legendom koju sam jednom pročitao.

Nakon što je Isus vaskrsao i vazneo se na nebo, anđeli su Ga dočekali sa velikom čašću i okupili su se oko Njega. Postavljali su razna pitanja o Njegovoj smrti, vaskrsenju i vaznesenju.

»O čemu se tu radilo?« pitali su Ga.

»O spasenju sveta,« odgovorio je On.

»Ali sada si se vratio ovamo. Kako će svet čiti za to?«

»Naučio sam moje ljude.«

»Da propovedaju celom svetu?« pitali su oni.

»Da, u svakom uglu sveta.«

»Koliko ljudi si naučio za tako ogroman zadatak?«

»Oko dvanaestoro.«

»Dvanaestoro ljudi? Ali šta ako oni dožive neuspeh?«

»Ako dožive neuspeh, nemam drugih planova.«

»Ali zar to nije rizično?«

»Nije. Oni će uspeti.«

Gospod ima veliko poverenje u nas...

Subota, 7. februar 2026. Misionska propoved

ŽETVE JE MNOGO

Matej 9,35-38

»I prohodaše Isus po svim gradovima i selima učeći po zbornicama njihovim i propovedajući jevanđelje o carstvu, i isceljujući svaku bolest i svaku nemoć po ljudima.

A gledajući ljude sažali Mu se, jer behu smeteni i rasejani kao ovce bez pastira.

Tada reče učenicima svojim: Žetve je mnogo, a poslanika malo.

Molite se, dakle, Gospodaru od žetve da izvede poslanike na žetvu svoju.«

Uvod: Jedan oftamolog je rekao da u Njujorku ima više kratkovidih ljudi nego bilo gde drugde. Objasnio je da je to zbog toga što ljudi rutinski funkcionišu ispod velikih nebodera, okruženi zidinama visokih zgrada, koje zauzvrat ograničavaju njihovo vidno polje. Za mnoge, jedina prilika da gledaju u daljinu je da pogledaju u nebo, što veoma malo njih čini. Prema tome, rekao je on, stalna upotreba očiju za kratke razdaljine izaziva kratkovidost i nezadovoljstvo. Ja nisam medicinski stručnjak, pa ne mogu da svedočim o istinitosti ove tvrdnje, ali mogu da vidim duhovnu simboliku:

Ponekada mi kao hrišćani možemo da budemo toliko usmereni na naše neposredne sitne životne potrebe da izgubimo vid o svetu oko nas. Ipak, ovaj odlomak iz Mateja 9 podseća nas da živimo u svetu kome je očajnički potrebno spasenje. Hristovo saosećanje, koje je pokrenulo Njegovo srce da propoveda dobru vest, zahteva da činimo to isto. Isus je upotrebio reč »žetva«, govoreći o ljudima među kojima se seje jevanđelje. On je načinio nekoliko zanimljivih zapažanja o njima u ovom tekstu. Hajde da ih zajedno pogledamo.

I. Stanje žetve (Matej 9,36)

Isus govori o stanju ljudi kojima je služio. On koristi metaforu koju Njegovi učenici mogu da razumeju - pastirski posao. Hristos objavljuje da je narod, zbog nedostatka pravilnog vođstva, pokazao iste simptome kao ovce koje nemaju pastira.

A. *Bili su smeteni* - Reč u izvornom tekstu znači »oderani,« kao što je kidanje kože životinje. Grci su koristili ovu reč kada su upoređivali nevolju sa bolovima živog deranja kože. Ovde Hristos upozorava da, baš kao kod ovaca, nedostatak dobrog pastora izaziva nepotrebne patnje, tako su Izrailjci bili izloženi sličnim nevoljama kada njihove vođe nisu ispunile svoje odgovornosti prema njima. (Pogledajte Luka 11,42-52 - Fariseji su se usmerili na spoljašnje stvari i zanemarili su pravdu i ljubav prema Bogu. Bili su preokupirani »likom« a ustvari bili su izvor oskrnavljenja. Učitelji zakona usmeravali su se na pravednost koja se uspostavljala poštovanjem njihovih pravila.) Legalizam je kontrola. Zakon je ljubav. (Pogledajte 5. Mojsijevu 6,15; 3. Mojsijevu 19,18).

B. *Bili su rasejani* - Reč koja se ovde koristi odnosi se na slabost i umor koji nastaju kao rezultat rada i opterećenja. On je video kako je

narod opterećen ritualima religije i doktrinama Fariseja; tonuo je pod njihovim neznanjem i težinom njihovih tradicija; zanemaren od strane onih koji je trebalo da budu prosvetljeni učitelji; i rasejani su i rasterani bez staranja i pažnje (pogledajte Jeremija 23,1.2). Primena: Nije nikakvo čudo što se Isus sažalio na narod. Ko bi poželeo takav jaram na bilo kome? Čuo sam za jednog mladića koji je pohađao jedan legalistički koledž u kome su studenti živeli prema veoma strogim pravilima. Bilo im je zabranjeno da nedeljom rade bilo kakav posao. Ali on je špijunirao svoju ženu i uhvatio je kako skida sa žice nekoliko odevnih predmeta koje je ranije oprala. Toliko se uznemirio da ju je prijavio vlastima koledža. Pretpostavljam da mu je od tada bilo veoma zabavno da živi sa njom. Trebalo je da pročita Priče 10,14: »Usta ludoga blizu su pogibli.«

II. Prilika za žetvu

Menjajući metaforu sa stada na njivu, Isus sada zamišlja veliki usev zrelog žita koje čeka da bude požnjeveno za carstvo (pogledajte Jovan 4,35). Ja nisam stručnjak za poljoprivredu, ali čini mi se da je pravi trenutak veoma važan kada se radi o žetvi.

- A. Žetveno vreme je vreme velike važnosti (pogledajte 2. Korinćanima 6,1.2). Postoji osećaj hitnosti kada treba da se unese žetva. Moguće je da zemljoradnik čeka previše dugo i da izgubi plod svoga truda. Primena: Neki od nas već godinama propovedaju o Isusu istim ljudima, ali nikada od njih nismo tražili da prihvate Hrista. Pitam se da li ćemo to ikada učiniti.
- B. Vreme žetve je vreme velikog truda (pogledajte 1. Korinćanima 15,58). Moramo da radimo ako želimo da sakupimo letinu. Ona nam neće sama doći; mi moramo to da uradimo.
- C. Vreme žetve je vreme velike radosti (pogledajte 5. Mojsijevu 16,13-15; Dela 15,3). Kada smo blagosloveni plodovima našeg truda, reakcija je ogromna radost!

Ilustracija: U julu 2002. godine devet rudara ostalo je zarobljeno u rudniku Kvekrik u Penslvaniji. Bili su zarobljeni 240 stopa ispod površine, i to ukupno 77 sati. Mnogi ljudi su ostajali budni čitave noći i na televiziji posmatrali pokušaje njihovog izbavljenja, a posebno poslednjeg dana kada su jednog po jednog rudara izvlačili iz tame na sigurno. Ali ovo izbavljenje nije uopšte bilo jednostavno. U rupi

za spasavanje koju su počeli da buše polomila se bušilica. Nisu mogli da izvade polomljene delove pa su morali da buše novu rupu i počnu sve ispočetka. Komunikacija je bila prekinuta jedno vreme i sami rudari su izgubili nadu u spasenje i pisali poruke svojim milima i dragima. Njihovo spasenje bilo je rezultat koordinisanog truda na stotine ljudi. Svi su bili srećni i zahvaljivali su Bogu kada su konačno bili spaseni. Bog kaže da nastaje ista reakcija zbog jednog grešnika koji se kaje (Luka 15,3-10).

III. Izazov žetve.

Žetelaca je malo. Isus je samo jedan radnik. On može lično da se obrati samo malom broju ljudi. Njegov plan za sakupljanje ostatka žetve je da naloži svojim sledbenicima da se pridruže u propovedanju Jevanđelja.

- A. Ovo obuhvata dvanaestoricu učenika (Matej 10,1-7). Zapazite da su oni primili verbalnu poruku, objavljivanje o blizini Božjeg carstva, i vizuelnu poruku u kojoj su bili izbavljeni od svega što im je stajalo na putu da slede Hrista. Njihov trud objavio je Božju silu i predstavlja primer za sve nas. Ukratko, njihova misija bila je da umnože aktivnost Njegovog Gospodara koji je činio Božja dela.
- B. Ovo obuhvata sve Njegove učenike (Matej 28,18-20). Tri izraza o učestvovanju (idite, krsteći, učeći) objašnjavaju kako nalog treba da se ispuni.

IV. Nada za žetvu.

Gospodar žetve poslaće radnike kao odgovor na naše molitve. Ustvari, reč koja se ovde prevodi kao »izvede« može da se prevede i kao »izbaci«. Tako može da se odnosi na one koji tek treba da budu poslani i na one koji su već poslani, ali ispod kojih tek treba da se potpali vatra. (Dela 1,8; 4,29; 8,1). Ovo se događa dok se molimo za radnike.

Zaključak: Mi odlično planiramo. Volimo da provodimo mnogo sati crtajući složene organizacione tabele, pažljivo konstruisane dijagrame i detaljne planove za gradnju crkve. Većina od njih nikada se ne ostvari. Mnogi od njih su samo uzaludni snovi. Da li biste bili zain-

teresovani za jednostavan, ali ipak dubok plan koji će vam pomoći da izgradite crkvu? Evo jednostavnog plana o kome treba da razmislite:

* **Postavite cilj.** To je logično. Nikada nećete znati da li ste stigli do mesta do kojeg ste želeli da stignete ukoliko najpre niste odredili svoj cilj. Evo cilja o kome treba da razmislite: Hajde da tražimo od Boga da radi u nama na takav način da se svaka osoba u ovoj crkvi uključi u evangelizam ove godine.

* **Napravite plan.** Planiranje je crtanje mape kako ćete postići svoj cilj. Da li vam je nekada neko pokušao da objasni kako da negde stignete pa vam je rekao, »Daj mi malo papira.« Onda vam je nacrtao mapu koja vam je pokazivala kako da od mesta gde se sada nalazite stignete do mesta na koje želite da odete? To mi radimo kada planiramo. Evo plana koji vam predlažem:

- Napravite spisak 10 najtraženijih ljudi, koje biste najviše želeli da se obrate Hristu i redovno se molite za njih.

- Prikazujte Hristovu ljubav koja menja kroz dobra dela.

- Pozivajte ljude na događanja u crkvi. Moj san je da svako mesto bude popunjeno u subotu ujutro.

- Ispričajte vaše iskustvo. Kažite ljudima kako je Bog promenio vaš život na bolje.

- Propovedajte jevanđelje. Ono je Božja sila za spasenje onima koji veruju.

* **Postanite zaposleni.** Neko uvek mora da podriva dobru ideju. To je naš najveći kamen spoticanja. Imamo mnogo osoba koje postavljaju ciljeve i planiraju, ali nemamo mnogo radnika. Ovde moramo da delujemo. Ne možemo lenjo da sedimo i posmatramo kako propadaju ljudi oko nas. Doktor Džej Vilbur Čepmen, čuveni evanđelista, rekao je da Novi zavet govori od četrdesetoro ljudi, koji su patili od iste bolesti, i koje je Isus izlečio. Od ovog broja, trideset i četvoro su Isusu doveli prijatelji, ili je neko Njega odveo do njih. U samo šest slučajeva su paćenici sami pronašli put do Isusa. Od ogromnog broja ljudi koji danas treba da pronađu put do Isusa, većina njih će doći do Njega zato što su Isusovi prijatelji zabrinuti za njih... oni su uključeni u skupljanje žetve!

KAKO DA BUDEMO SPREMNI

1. Jovanova 3,15.

»Svaki koji mrzi na brata svog krvnik je ljudski; i znate da nijedan krvnik ljudski nema u sebi večni život.«

Zabavno je upoređivati kako se današnji život razlikuje od života pre 500 godina. Neki izrazi koje koristimo i stvari koje radimo zasnovane su na životu iz 1500tih godina. Na primer, da li ste znali da...?

* Većina ljudi venčavala se u junu jer su svoje godišnje kupanje obavljali u maju. Da bi lepo mirisale, mlade su nosile buket cveća kako bi prikriale svoj telesni miris.

* Kade su bile velike posude pune vode. Domaćin je imao prednost da se prvi okupa u lepoj čistoj vodi, zatim bi se kupali svi ostali muškarci u domaćinstvu. Zatim bi ženama bilo dozvoljeno da se kupaju, a na kraju deci. Bebe su kupane poslednje. Do tada je voda već bila toliko prljava da bi neko mogao da se izgubi u njoj. Odatle potiče izreka, »Nemoj da izbaciš bebu zajedno sa vodom za kupanje.«

* Tada su kuće imale krovove pokrivenne slamom. Bilo je to jedino mesto na kojem je životinjama moglo da bude toplo pa su živele zajedno na krovu. Kada je pada kiša postajalo je klizavo i ponekada su životinje padale sa krova. Odatle potiče izreka, »Padale su mačke i psi.«

* Kada bi došlo društvo, domaćin bi izneo slaninu i okačio je da se hvali. Bio je to znak bogatstva, da čovek može stvarno da »stavi hranu na sto.« Odrekli bi malo da podele sa gostima i svi su sedeli i »žvakali mast.«

Pretpostavljam da vam je sada lepše kada znate odakle potiču neki izrazi. Iako su se mnoge stvar promenile u poslednjih pola veka, poruka Jevanđelja i dalje je ista. Mi želimo da naše hrišćanstvo bude neodoljivo. Želimo da načinimo razliku. Danas ćemo se usmeriti kako da živimo prema našoj odgovornosti. Naročito, kako možemo da uzmemo biblijske istine koje mali broj ljudi razume i da ih iznesemo na način koji je istovremeno i praktičan i privlačan?

Naš zadatak je ogroman i nema drugog plana. Mi smo plan. Kada Isus pogleda danas na nas, On i dalje govori, »Kao što Otac posla mene, i ja šaljem vas.«

Kao hrišćani, volimo da pričamo o svedočenju, ali se mučimo da to radimo. Svedočenje je pomalo slično ljutom renu - hvalimo ga sa suzama u očima!

Početna tačka je da prepoznamo i u potpunosti poverujemo u najmanje pet istina. Evo prve:

Istina 1: Ljudi su važni Bogu

Jovan 3,16 nam kaže, »Jer Bogu tako omilje svet...« Mi se slažemo sa ovim ali ne prisvajamo ovaj tekst uvek za sebe. Toliko često ga slušamo da on više ne prodire u naš život. Ustvari, ovo verovanje je najteže za primanje u naš sistem vrednosti. Da li verujete u to iz same suštine vašeg bića?

Moramo da učinimo sve što je potrebno da bismo stekli Božje srce prema onima koji Ga još uvek ne poznaju. 2. Petrova 3,9 podseća nas: Ne docni Gospod s obećanjem, kao što neki misle da docni, nego nas trpi, jer neće da ko pogine, nego svi da dođu u pokajanje.« Nije važno koliko su stari, kojoj rasi pripadaju, iz koje su zemlje, da li imaju novca, obrazovanje ili posao. Nije čak važno ni koliko su strašni njihovi gresi. Oni imaju veliku vrednost u Božjim očima i njihovo pokajanje izazvaće veliku radost kod Božjih anđela (Luka 15,10).

Prošle sedmice dok sam se vozio kroz grad, slušao sam radio u automobilu. U jednoj emisiji dve osobe su počele da govore o ljudima koji im se ne dopadaju. Onda je jedan rekao, »Imam izraz za takve ljude.« Njegov drug je želeo da zna koji je to izraz, pa je on rekao, »To je ljudski otpad.« Počeli su nekontrolisano da se smeju i skoro sam sleteo sa puta slušajući ih. Brzo sam shvatio da se i ja ponekada tako osećam prema ljudima do kojih mi nije stalo. Ali onda me je misao pogodila kao metak. Prema Božjem sistemu vrednosti, ne postoji »ljudski otpad.« Svaka osoba ima vrednost i dostojanstvo jer je stvorena prema Božjem liku. Nikada nismo pogledali u nekoga ko nije važan našem Ocu.

Istina 2: Ljudi su duhovno izgubljeni

Iako ljudi imaju ogromnu vrednost pred Bogom, Biblija objavljuje drugu istinu: Ljudi su duhovno izgubljeni. Rimljanima 3,10-

12 izgovara ovu stvarnost: »Kao što stoji napisano: Ni jednog nema pravednog; Ni jednog nema razumnog, i ni jednog koji traži Boga; Svi se ukloniše i zajedno nevaljali postaše: nema ga koji čini dobro, nema ni jednog ciglog.«

Ovo nije lepa slika. Ali moramo da razumemo ovu istinu ili nećemo biti motivisani da postanemo neodoljivi hrišćani. Ljudi su izgubljeni bez Hrista. Primenjujući ovu izvesnost na ličnom nivou, to znači da naši prijatelji, naši susedi pa čak i članovi naše porodice nisu dobri samo zato što čine dobre stvari i bave se verskim aktivnostima. Moramo da budemo kristalno jasni povodom ovoga: Bez obzira koliko su ljudi »dobri«, ako ne poznaju Hrista kao Spasitelja i Gospoda, oni idu putem koji vodi ka propasti.

Istina 3: Ljudima je Hristos potreban

Dobra vest je da su svi važni Bogu. Loša vest je što su ljudi duhovno izgubljeni. Odlična vest je što je Isus umro i platio potpunu cenu za naše grehe, i svima je potreban Hristos da bi bili spaseni.

Naša post-hrišćanska kultura odbija učenje da je Isus jedini način za zajednicu sa Bogom. Zato se podmukli oblici religioznog pluralizma uvlače u mnoge crkve, koje podučavaju da postoji više puteva ka Bogu.

Sam Isus je nedvosmisleno rekao u Jovanu 14,6: »Ja sam put i istina i život; niko neće doći k Ocu do kroza me.« Dela 4,12. dodaju: »Jer nema drugog imena pod nebom danog ljudima kojim bi se mi mogli spasti.« Apostol Pavle iznosi istinu u kratkoj rečenici kada u 1. Timotiju 1,15. kaže: »Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike...«

Hajde da nešto priznamo ovog jutra: imamo veoma nepopularnu poruku i dobili smo nalog da je hrabro propovedamo. Iako ona nije možda moderna, to je najbolja vest koju možemo da damo ljudima koji su duhovno izgubljeni i nalaze se na putu večne odvojenosti od Boga. Ljudi moraju da čuju poruku o krstu, jer, kao što Rimljanima 1,16 kaže, »jer je sila Božija na spasenje svakome koji veruje.«

Istina 4: Ljudi su se promenili

Pre nego što pređemo na četvrtu istinu, što se većine nas tiče, prve tri istine nisu ništa novo. Ovo je standardno hrišćansko učenje

koje se iznosilo na razne načine preko dve hiljade godina. Iako je sve to istina, treba da tražimo od Boga da prenese ove istine iz naše glave u naše srce i zatim u naše ruke.

Iako ova slika možda opisuje ljude u našoj kulturi pre nekoliko decenija, nešto se promenilo. Velika većina ljudi nekada je imala barem neko razumevanje o tome da su grešnici kojima je potrebno Božje oprostjenje. Većina ljudima imala je nekakvu kolektivnu crkvenu svest. Kao rezultat, evangelizam može da bude veoma direktan. Konačno, ako se ljudi nalaze na ivici, potrebna im je privlačna prezentacija i malo gurkanja da predaju svoj život Hristu.

Evo četvrte istine. U većini stvari, ljudi u našoj kulturi su se promenili. Oni su se otkacili od biblijskih upozorenja i više ne mogu da pogledaju preko ivice i vide dubinu svojih greha. Ustvari, mnogi ljudi čak ni ne vide da postoji provalija između njih i Boga.

Ljudi su dalje nego što smo prvobitno mislili - i nastavljaju da se kreću u pogrešnom pravcu.

Kakav god izraz da koristimo: sekularni, postmoderni ili post-hrišćani, činjenica je da ljudi ne razmišljaju onako kako su nekada razmišljali. Ljudi su daleko otišli od hrišćanskih verovanja, vrednosti i morala. Kada mi kažemo, »Bog vas voli i ima divan plan za vaš život,« mnogi će odgovoriti, »Stvarno? A koji Bog?« Oni se možda pitaju šta su to tako loše uradili zbog čega im je potrebno oprostjenje. Za postmodernističku osobu, svi ljudi su u suštini dobri, iako povremeno mogu da pogreše.

Pošto danas toliko mnogo ljudi ne veruju u apsolutnu istinu, i na one koji to veruju gledaju sa sumnjom, pa čak i prezirom, moramo da budemo spremni da probamo nešto drugo. Moramo da prenesemo istu poruku ali da koristimo drugačiji pristup.

Istina 5: Ljudima su potrebni odgovori

Ako ozbiljno želimo da utičemo na našu kulturu i propovedamo jevanđelje koje menja život, moramo da shvatimo da su se ljudi promenili. To nas dovodi do pete istine: Ljudima su potrebni odgovori. Mnogi su podigli prepreke na putu i zidove između sebe i Gospoda.

Ako želimo da pomognemo drugima da se pomere ka Hristu, moramo aktivno da se obratimo njihovim problemima i pokažemo

da je hrišćanski život najbolji način za život. Ljudi danas zahtevaju mnogo više od pukog slušanja jevanđelja - oni takođe žele da im ono bude pokazano. A ako želimo da slušaju, moraju da budu razoružani. Pavle to ovako kaže u 2. Korinćanima 10,5: »Jer oružje našeg vojevanja nije telesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božije, robimo svaki razum za pokornost Hristu.«

Molim vas da u svojim Biblijama otvorite 1. Petrovu 3,13-16. Videćemo da imamo tri odgovornosti ako želimo da budemo spremni da danas spasavamo izgubljene.

* Moramo da pokazujemo (3, 13-15a)

* Moramo da branimo (3, 15b)

* Moramo da razoružavamo (3, 15c-16)

Pratite dok čitam: »I ko može vama nauditi ako uzidete za dobrim? Nego ako i stradate pravde radi, blaženi ste. Ali straha njihovog ne bojte se, niti se plašite; Nego Gospoda Boga svetite u srcima svojim. A budite svagda gotovi na odgovor svakome koji vas zapita za vaše nadanje. S krotošću i strahom imajte dobru savest, da ako vas opadaju za šta kao zločince da se postide oni što kude vaše dobro življenje po Hristu.«

1. Pokazujte (3,13-15a)

Ako niste nedavno pročitali 1.Petrovu, toplo vam je preporučujem za dalje proučavanje. Petar podučava različite grupe vernika tako što im daje određena uputstva kako da žive u svetu koji je neprijateljski raspoložen prema njihovom prisustvu. Problem patnje je pratio Božje ljude tokom vekova, i nastavlja se i danas. U 3. poglavlju Petar daje nekoliko principa za izdržavanje nevolja na način koji dolikuje hrišćanima.

U 13. stihu kaže nam se da činjenje dobrih dela verovatno može da smanji progonstvo. Iako Petar uopšteno veruje da to može da pomogne, on zna da neće svi naši neprijatelji biti tako popustljivi, kao što kaže u 14. stihu. Ali, čak i ako patimo, bićemo blagosloveni. Matej 5,10. ovako to kaže: »Blago prognanima pravde radi, jer je njihovo carstvo nebesko.«

Deo 14. stiha sadrži citat iz Isaije 8,12-14: »Ali straha njihovog ne bojte se, niti se plašite.« Kontekst u Isaiji 8 opisuje kako se Ahaz, Jude-

jski car, suočio sa krizom kada se Asirska vojska spremala da napade. Carevi Izrailja i Sirije pozvali su Ahaza da im se pridruži u savezu kako bi mogli da se suprotstave Asiriji, ali on je tvrdoglavo odbio. Kada ih je odbio, Izrailj i Sirija su počeli da prave planove da napadnu Judu. Sada su tri snažne zemlje pripremale napad na Ahaza!

Neverovatno, ali Ahaz odlučuje da sklopi savez sa zlim Asirskim carem jer se veoma boji. Prorok Isaija ga upozorava protiv ovog bezbožnog partnerstva i nagovara ga da veruje u Boga radi izbjavljenja. Petar citira ovaj odlomak iz Isaije kako bi nas podsetio da kada smo suočeni sa krizom, možemo da se nađemo u iskušenju da popustimo pred svojim strahom i donesemo pogrešnu odluku. Krajnja pouka je da strah Gospodnji pobeđuje sve druge vrste strahova. Ako je naša zajednica sa Bogom jaka, možemo da izađemo na kraj sa protivljenjem, pa čak i proganstvom.

Kao što već znamo, strah može da nas parališe. Učenici su se zbijali u strahu u gornjoj sobi posle vaskrsenja. Ista reč za »strah« koja opisuje učenike koristi se ovde u 14. stihu i znači »biti tako prestrašen da želiš da pobegneš.« Da li ste se ikada ovako osećali? Ja jesam. Posebno je strašno kada se radi o svedočenju, zar ne?

Prvi korak u pripremanju da načinimo razliku je da pokažemo autentičnost u našem hrišćanskom životu. Petnaesti stih počinje sa kontrastom u odnosu na 14. Reč »ali« pokazuje da ne moramo da budemo ispunjeni strahom. Reč »srce« potiče od grčke reči »kardia«. Srce je najvažnije mesto u ljudskom sistemu i predstavlja čovekovu čitavu mentalnu i moralnu aktivnost. Ono što Petar želi da traži od nas mora da se događa unutra, a ne spolja, jer mora da se dogodi u suštini našeg bića.

Moramo da »Gospoda Boga svetimo u srcima svojim.« Petar kaže da Isus mora da bude Gospodar našeg života. Reč »Gospod« je titula časti koja zahteva poštovanje i strahopoštovanje. Ona je jednaka novozavetnoj tituli »Jehova«. Kazati da je Isus moj Gospod isto je kao i kazati da On ima suverenu moć i vlast nada mnom i da Mu se pokoravam u poslušnosti iz strahopoštovanja, jer sam ja Njegova imovina. Kada Isusa svetimo kao Gospoda, On će nas izbaviti od straha.

Život pod vlašću Isusa Hrista je ustvari zapovest. Jedno je priznati Isusa kao Spasitelja a sasvim drugo načiniti Ga Gospodarem vašeg života. Pismo nikada ne odvaja Isusovo Gospodstvo od Njegovog dela kao Spasitelja. U Delima apostolskim, On se dva puta spominje kao Spasitelj,

ali Gospodom se naziva 92 puta! Kada se dve titule spominju zajedno, Gospod uvek dolazi pre Spasitelja. Kada je Toma konačno prepoznao Isusa kao svog Spasitelja, nakon vaskrsenja, uzviknuo je, »Moj Gospod i moj Bog!« Čarls Spurdžon je rekao, »Ne možete da imate Hrista kao svog Spasitelja ukoliko Ga nemate kao svog Gospoda.«

Da li je Isus Gospod vašeg života sada? Da li ste ikada doneli voljnu odluku da živite pod Njegovom vlašću u svakom području vašeg života? Da li Isus ima potpunu kontrolu ili namerno čuvate stvari od Njega? Lako je pomisliti da smo sada, zato što nas je Hristos osposobio da savladamo jedan ili dva greha u našem životu, dovoljno dobri. Neki od nas žive pod svojom sopstvenom vlašću, a ne Gospodnjom.

Emili Post, stručnjaka za etiku iz prošlih generacija, jednom su pitali, »Kakva je ispravna procedura kada nekoga pozovu da poseti Belu Kuću, ali on već ima prethodni dogovor?« Ona je odgovorila ovako: »Poziv na večeru u Beloj Kući je zapovest, i on automatski poništava bilo kakve prethodne dogovore.«

Sam Gospod svemira dao nam je zapovest. On treba da vlada u našem srcu. On je Gospod i teži da vodi vaš život. Da li ste spremni da poništite sve druge dogovore tako da biste mogli da večerate sa Njim tokom ostatka vašeg života?

Hajde da se suočimo sa tim. Jedan od razloga zašto se ne bavimo evangelizmom je zato što znamo da nismo sto posto posvećeni Hristu. Iako ne moramo da budemo savršeni, moramo da imamo nešto da podelimo sa ljudima. Duhovni tragaoci žele da znaju da hrišćanstvo nije samo neka ustajala teološka vežba, već svakodnevna zajednica sa Hristom koja radikalno menja život.

Nažalost, prema istraživaču Džordžu Barni, skoro pola novorođenih vernika koji su anketirani u jednoj nacionalnoj anketi priznali su da »traže značenje i svrhu.« Ovo kaže i isti procenat onih koji nisu hrišćani. Ako vernici ne doživljavaju značenje i svrhu u životu, šta onda imamo da damo izgubljenim ljudima? Ako ljudi ne vide da živimo u ljubavi, radosti i nadi, da li će onda stvarno hteti da imaju ono što mi imamo?

Mi smo pozvani da najpre prikažemo autentični hrišćanski život tako što ćemo svetiti Hrista kao Gospoda u našem srcu. Evangelizam je u osnovi ono što jesmo, a ne ono što radimo. Kao što je neko rekao, »Evangelizam je ono što se preliva kada naletimo na nekoga.« Kada

živimo pod vlašću Hristovom, imamo nešto što privlači druge kada se prospe na njih.

2. Branite (15b)

Drugi izazov je da branimo ono u šta verujemo. To vidimo u srednjem delu 15. stiha: »A budite svagda gotovi na odgovor svakome koji vas zapita za vaše nadanje.« Vi treba vizuelno da prikažemo hrišćanstvo u svom životu. Takođe smo pozvani da verbalno izrazimo našu veru.

Evo kako to izgleda. Kada živimo pod gospodstvom Hristovim, naš život biće okarakterisan nadom. Oni koji nisu hrišćani videće šta mi imamo i postaće radoznali povodom toga. Neki od njih pitaće nas o našoj veri. Kada to učine, moramo da budemo spremni.

Reč »svagda« znači da treba uvek da budemo spremni, da budemo u stanju pripravnosti. Treba da imamo stav iščekivanja. Ako hodamo sa Hristom, ljudi će zapaziti i pitaće nas. Izraz »gotovi« potiče iz reči koja se kod nas koristi za sposobnost. Ona sa sobom nosi ideju o spremnosti.

Mi smo pozvani da damo »odgovor«. Ovo je grčka reč »apologija«, što znači odbrana. To ne znači da treba da se izvinjavamo zbog naše vere, već da pružimo »verbalnu odbranu.« Ona se koristi u sudnici kada neko daje dokaz ili svedoči o nekoj situaciji. Mi treba da budemo spremni da damo logično, korak po korak, objašnjenje za ono u šta verujemo. Ne mora svaki hrišćanin da bude teolog, ali svaki vernik je pozvan da bude branilac - svi smo dobili odgovornost da dajemo razlog za našu veru.

Da li ste zapazili šta izaziva ljude da nas pitaju o našoj veri? To je činjenica da imamo »nadu«. Kada razmislite o tome, ovaj svet ne nudi nikakvu nadu. Kada mogući hrišćanin vidi nekoga ko živi sa nadom, on želi da zna kako da je stekne za sebe. Mi treba da damo odgovor »svakome koji vas zapita za vaše nadanje.« Ljudi su gladni odgovora. Oni znaju da nemaju nade - a žele je. Iako ne postoje beznadežne situacije, ima na tone ljudi koji su postali beznadežni. Da li ste spremni da im date odgovor?

3. Razoružavajte (15c-16)

Kada prikazujemo Hristovo vođstvo u našem životu, ljudi će biti radoznali i želeće neke odgovore. Kada pitaju, moramo da budemo

spremni da odbranimo našu veru. Konačno, kraj 15. stiha nam kaže kako da svedočimo na način koji razoružava ljude...« S krotošću i strahom...«

Moramo da upamtimo da nismo pozvani da pobeđujemo u raspravama, već da stvaramo učenike. Iako treba da budemo spremni da odbranimo ono u šta verujemo, treba da izbegavamo da budemo grubi i samopravedni.

Pozvani smo da budemo krotki. To je unutrašnji stav koji utiče na način na koji se ponašamo prema drugima. 2. Korinćanima 10,1. daje nam veliki primer kako se Pavle ponašao prema drugima, »... Molim vas krotosti radi i tišine Hristove...«

Treba da poštovanjem da se ponašamo prema drugima. Zanimljivo je da se ovde koristi ista reč kao i za strah u 14. stihu. Treba da imamo osećaj svetog strahopoštovanja zbog prilike da izgovaramo reči života ljudima koji su izgubljeni u svojim gresima. Umesto da bežimo, treba da predamo svoj osećaj straha Hristu i oslonimo se na Njega. To je sveti trenutak kada večnost dolazi u ravnotežu.

Većina našeg svedočenja verovatno će se dogoditi u prolaznim trenucima razgovora. Dobijaćemo prilike ako se mešamo sa ljudima. Ne radi se o tome da treba da postanemo agresivniji u propovedanju naše vere, već da treba da postanemo osetljiviji prema potrebama ljudi oko nas, i svesniji nežnih podsticaja od strane Svetog Duha. Imati poštovanja znači da ćemo biti osetljiviji prema ljudima i njihovom bolu.

Kada je naš stav nežan i krotak, 16. stih nam pomaže da vidimo da će oni koji se protive Hristu biti razoružani, »...da ako vas opadaju za šta kao zločince da se postide oni što kude vaše dobro življenje po Hristu.«

Zaključak

Dok pokazujemo Hrista ljudima, starajući se da je On Gospodar našeg života, dok branimo razlog za nadu koju imamo i dok razoružavamo ljude našim stavom krotosti i poštovanja, Bog će nas upotrebiti i pripremi put ljudima da vide centralnu poruku Hristovog krsta. Kada prepreke jednom padnu, naši prijatelji postaće više skloni da čuju poruku na način koji mogu da razumeju i prihvate.

Poziv

Dok završavam ovu propoved, dozvolite mi da vam uputim tri poziva koja se odnose na prikazivanje, branjenje i razoružavanje. Učiniću to obrnutim redosledom:

1. Razoružavanje: Tražite od Boga da vaš strah od svedočenja pretvori u unutrašnji stav poštovanja i krotosti prema onima koje poznajete. Posebno se setite jedne osobe i odlučite da prikazete nežnost i poštovanje u nečemo što joj kažete tokom ove sedmice.

2. Odbrana: Vežbajte da pričate vaše iskustvo. Ako ga nikada niste stavili na papir, ohrabrujem vas da to uradite ove sedmice. Pri-setite se kakav je bio vaš život pre nego što ste postali hrišćani. Zatim opišite kako ste se obratili. Konačno, napišite kako se vaš život promenio posle obraćenja. Ovo je deo pripreme. Pronađite nekog prijatelja hrišćanina i zajedno vežbajte. Pazite da objasnite reči i izraze koji možda zvuče arhaično ili tajanstveno.

3. Pokazivanje: Ako nikada niste sebe predali Hristovom Gospodstvu, želim da vam dam priliku da to učinite sada. Predajte Mu sve. Živite samo da ugodite Njemu. Nemojte da se zadovoljavate bilo čim drugim osim sa Božjim svrhama i zadovoljstvom službe Njemu.

Molim vas da zatvorite oči i razmišljate o ovim rečima:

Zovete me Gospodarem, a ne slušate me.

Zovete me Svetlošću, a ne vidite me,

Zovete me Putem a ne sledite me,

Zovete me Životom, a ne želite me,

Zovete me Mudrim a ne priznajete me,

Zovete me Lepim a ne volite me,

Zovete me Bogatim a ne tražite me,

Zovete me Večnim a ne težite za mnom,

Zovete me Milostivim a ne verujete mi,

Zovete me Plemenitim a ne služite mi,

Zovete me Moćnim a ne strahujete od mene,

Zovete me Gospodom a ne predajete mi se.

II tromesečje

Subota, 4. april 2026. Misionska propoved

TRI STVARI KOJE SU POTREBNE ZA OSVAJANJE IZGUBLJENIH

Luka 15,1-10.

»I približavahu se k Njemu svi carinici i grešnici da Ga čuju.

I vikahu na Njega fariseji i književnici govoreći: Ovaj prima grešnike i jede s njima.

A On im kaza priču ovu govoreći:

Koji čovek od vas imajući sto ovaca i izgubivši jednu od njih ne ostavi devedeset i devet u pustinji i ne ide za izgubljenom dok je ne nađe?

I našavši dignje na rame svoje radujući se,

I došavši kući sazove prijatelje i susede govoreći im: Radujte se sa mnom: ja našah svoju ovcu izgubljenju.

Kažem vam da će tako biti veća radost na nebu za jednog grešnika koji se kaje, negoli za devedeset i devet pravednika kojima ne treba pokajanje.

Ili koja žena imajući deset dinara, ako izgubi jedan dinar, ne zapali sveće, i ne pomete kuće, i ne traži dobro dok ne nađe?

I našavši sazove drugarice i susede govoreći: Radujte se sa mnom: ja našah dinar izgubljeni.

Tako, kažem vam, biva radost pred anđelima Božijima za jednog grešnika koji se kaje.«

Ilustracija: Čuo sam za jednog šestogodišnjeg dečaka koji se nemirno mučio da sluša prilično dugačku propoved. Posle bogoslužjenja, dečak je postavio pitanje koje pre ili kasnije postavi većina dece u crkvi. »Tata,« rekao je, »Šta propovednik radi tokom ostatka sedmice?« Otac je odgovorio, »Sine, on je veoma zauzet. Brine se za crkvene poslove, posećuje bolesne, proučava Bibliju... a potrebno mu je vreme i da se odmori. Vidiš, propovedanje u javnosti nije lako.« Mali dečak je razmislio o tome i rekao, »Pa, ni slušanje nije baš lako!«

Istina je da slušanje nije uvek lako, posebno kada su poruke teške. Poruka koju danas želim da iznesem može da bude teška jer ću govoriti o hrišćanskoj odgovornosti traženja izgubljenih. Srce mi se uznemirilo dok sam proučavao ovaj tekst, jer što sam više proučavao, to sam više shvatao kako mi kao crkva ne reagujemo prema izgubljenima onako kako nas je Hristos učio. Poruka će možda danas biti teška, ali to je poruka iz Biblije i kao takva nema nameru da nas osudi, već da nas promeni, a ponekada je potrebno da se osećamo neugodno.

Najpre želim da vam dam opšti pregled ovih parabola.

U ove dve parabole izgubljeno je nešto vredno. Stvari koje su izgubljene, ovca ili novac, imaju novčanu vrednost. Niko, uključujući i verske vođe koje su cenile materijalne stvari, ne bi zanemario takav gubitak; već bi uložili svaki trud da to pronađu i radovali bi se kada nađu.

Ako ovo važi za predmete koji su izgubljeni, zar ne bi trebalo da bude tako i za ljude koji su duhovno izgubljeni? Izraz »izgubljeni« odnosi se na one koji nisu hrišćani, koji su izvan Božjeg domaćinstva, ali za kojima Bog teži da se vrate kući. To možete da vidite u priči o Izgubljenom sinu, kada otac kaže za sina koji se pokajao i vratio kući da je bio izgubljen i sada je pronađen (31. stih). Jasno je da ove priče ilustruju one koji su duhovno izgubljeni.

Zar ne bi trebalo da prema izgubljenim ljudima reagujemo jednako, pa čak i više, nego što reagujemo prema izgubljenim stvarima? Zar ne bi trebalo da uložimo isti napor i istrajnost u potrazi za njima? Zar ne bi trebalo da budemo puni radosti kada se oni pronađu? Ver-

ujem da osnovna pouka ovog odlomka podseća hrišćane kako treba da reagujemo prema izgubljenima. Takođe možemo da tumačimo ove parabole kao ilustraciju kako Bog reaguje i kako traži izgubljene. Čak i u tom slučaju poruka u suštini ostaje ista, jer ako Bog reaguje na određeni način prema onima koji su izgubljeni, onda je očigledno da hrišćani treba da slede Njegov primer.

Želeo bih da pređemo ovih 10 stihova, stih po stih, i izneću vam tri stvari koje se traže od nas da bismo pronalazili izgubljene. Prvo što je potrebno nalazi se u okruženju u kome su date parabole, a druge dve stvari nalaze se u samim parabolama.

»I približavahu se k Njemu svi carinici i grešnici da Ga čuju. I vikahu na Njega fariseji i književnici govoreći: Ovaj prima grešnike i jede s njima.«

1. Prva stvar koja nam je potrebna za traženje izgubljenih je saosećanje

Oko Isusa su se skupljali »carinici i grešnici.« To su bili izgubljeni ljudi koji nisu bežali od Isusa, već su pre trčali prema Njemu. Oni Ga nisu izbegavali, zanemarivali niti su bili neprijateljski raspoloženi prema Njemu. Prvi stih kaže da su se skupljali oko Njega da Ga slušaju. Zašto su grešnici bili toliko željni da slušaju Isusa? To sigurno nije bilo zbog toga što je Isus imao laku poruku koja je golicala uši ljudi. To sigurno nije bilo zbog toga što je Isus stvarao kompromise sa grehom i govorio da je sve što rade prihvatljivo. Oni se nisu skupljali oko Isusa zato što je On prikazivao senzacionalne predstave, pokazujući znake i čudesa. U ovom trenutku Jevanđelje po Luci usmerava se na Isusovo podučavanje, a čuda se jedva i spominju.

Zašto su »izgubljeni« tražili Isusa a nisu bežali od Njega? Verujem da je odgovor Njegovo saosećanje. Isus ih je voleo i pokazivao tu ljubav sa saosećanjem a ne sa stavom osuđivanja. Biblika kaže u 2. stihu da je Isus primao grešnike i jeo sa njima. Jedna od definicija za grčku reč koja se prevodi kao »primao« znači »primati kao prijatelje.« Takav je bio Isusov stav prema onima koji su bili izgubljeni u grehu. Isus ih je primao; On je bio saosećajan i prihvatao ih je bez

obzira na njihove grehe i mane. On je bio prijatelj, a ne neprijatelj. Isus je imao stav prema kome su izgubljeni bili privučeni. Da li ga mi imamo? Ako mi, kao pojedinci i kao crkva, želimo da nalazimo ljude moraćemo da pokažemo i da imamo tu istu ljubav i prihvatanje.

Ilustracija: Kada posmatrate neku saobraćajnu nesreću, na sceni uvek postoje tri grupe ljudi, a svaka različito reaguje prema onima koji su uključeni u nesreću. Prva grupa su posmatrači. Oni su radoznali i gledaju šta se dogodilo, ali nisu aktivno uključeni. Druga grupa su policajci, čija je odgovornost da istraže uzroke nesreće, odrede ko je kriv i upute prikladna upozorenja i kazne. Treća grupa su lekari. Oni kojima se nesreća dogodila njih dočekuju najželjnije. Lekari se ne staraju ko je kriv za nesreću niti se bave podučavanjem o lošim navikama vožnje. Oni pomažu onima koji su povređeni. Oni zavijaju rane, oslobađaju ljude koji su zaglavljani u vozilima i upućuju reči ohrabrenja. Tri grupe - jedna nije uključena, druga određuje krivicu i sprovodi kaznu, a treća pomaže povređenima. Kojoj grupi vi pripadate?

Kada se radi o spasavanju izgubljenih i povređenih, naći ćemo se u jednoj od te tri grupe. Ili ćemo biti neuključeni i pustiti druge da obavljaju posao, ili ćemo osuđivati ljude zbog njihovog nerazumnog ponašanja, govoreći, »Sami ste krivi što vam se to dogodilo. Da ste išli u crkvu i ponašali se kako treba, to vam se nikada ne bi dogodilo!« Ili ćemo se usmeriti na pomaganje onima koji su izgubljeni i povređeni. Nadam se da ćemo se naći u trećoj grupi, među onima koji pokazuju saosećanje!

Većina crkve ponaša se prema izgubljenika kao policajci, a ne kao lekari. To su radili Fariseji i zakonici u Isusovo vreme. Oni su bili više zainteresovani za osuđivanje i kritikovanje grešnika nego za pokazivanje saosećanja. Isti stav se ponekada vidi u savremenim konzervativnim crkvama. Mi smo s pravom uznemireni zbog trenutnog stanja moralnih vrednosti, abortusa, homoseksualizma, nemoralne zabave u današnjem društvu, da spomenem samo nekoliko stvari. U redu je i treba da budemo zabrinuti zbog toga, ali moramo da pazimo da se naša briga ne pretvori u osuđivanje i odbacivanje izgubljenih. Izgubljeni nikada neće dolaziti da čuju one koji ih osuđuju niti će nas slušati ako imamo takav stav.

Prva stvar koja nam je potrebna za traženje izgubljenih je saosećanje.

Postoji nekoliko pouka u sledeće dve parabole. Zajedno sa ilustracijom o radosnom stavu koji je trebalo da Fariseji imaju zbog izgubljenih koji su dolazili Isusu, takođe nam se ukazuje na još dve stvari koje su potrebne za pronalaženje izgubljenih.

2. Druga stvar koja nam je potrebna za traženje izgubljenih je trud

A On im kaza priču ovu govoreći: Koji čovek od vas imajući sto ovaca i izgubivši jednu od njih ne ostavi devedeset i devet u pustinji i ne ide za izgubljenom dok je ne nađe? I našavši digne je na rame svoje radujući se.«

Ilustracija: Pre više godina, u jednoj porodici sa četvoro dece dogodila se jedna zastrašujuća stvar. Jednog jutra kada su otac i majka ustali, primetili su da njihova najmlađa kći Nikol nije u svom krevetu. Najpre se nisu zabrinuli jer su pomislili da je možda otišla u neki drugi krevet. Ubrzo su shvatili da je nema ni u jednom kreveti i panika je počela da raste. Srca su počela brzo da udaraju i uzvikivali su devojčicino ime što su glasnije mogli, ali nije bilo odgovora. U tom trenutku, ljubav prema detetu učinila je da ulože svaki napor da je pronađu, uključujući trčanje iz sobe i sobu i pretraživanje svakog ugla. Niko nije rekao, »Pa, izgubili smo jedno dete, ali imamo još troje.« Nikako, to jedno dete bilo je važno! Ona je bila dovoljno važna da se odreknu svega što imaju samo da je pronađu. Konačno, pronašli su je ispod njenog kreveta kako mirno spava, nesvesna njene potrage.

Evo pouke - bio je potreban trud da se pronađe devojčica, i potreban je isti takav trud da pronađemo izgubljene. U ove dve parabole Isus je naglasio trud koji je išao u korak sa nalaženjem izgubljenih. U paraboli o izgubljenoj ovcu Isus je rekao da je pastir ostavio »devedeset i devet u pustinji i ne ide za izgubljenom dok je ne nađe.« U paraboli o izgubljenom dinaru, žena je upalila lampu, počistila celu kuću i pažljivo tražila izgubljeni dinar, prema 8. stihu.

U oba slučaja morao je da se uloži veliki trud da se pronade ono što je bilo izgubljeno. Pastir nije čekao da izgubljena ovca dođe kući, niti je žena čekala da se izgubljeni dinar sam pojavi. U našem hrišćanskom životu i u crkvi kao da ponekada radimo suprotno. Skloni smo da čekamo da izgubljeni dođu kod nas. Više smo pasivni nego aktivni. Čekamo da ljudi dođu ka Hristu umesto da uložimo trud i da ih dovedemo kod Njega! Svi smo ponekada krivi za to. Želimo da ljudi budu spaseni ali nismo otišli da ih tražimo sa velikim trudom. Ovo mora da se promeni ako želimo da tražimo izgubljene kao što je Isus činio.

Kako da praktično primenimo ovaj princip? Šta je potrebno da uradimo kako bismo sledili Isusova uputstva o ulaganju truda u nalaženje izgubljenih? Postoji nekoliko stvari koje možemo da uradimo. Najpre, značajni deo naših molitvi treba da bude upućen za izgubljene. Drugo, svaki naš trud treba da bude usmeren ka nalaženju izgubljenih. Naravno da crkva mora da pazi i odredi jedan deo svojih službi za učenje onih koji su već hrišćani. Ipak, to nije izgovor da ne tražimo izgubljene kao što nas je Isus uputio da radimo. Treće, ulaganje svakog truda da nađemo izgubljene znači da moramo da budemo spremni da za misioni rad odvojimo značajan deo ličnog i crkvenog budžeta. Sve su to praktične stvari koje možemo da uradimo kako bismo primenili princip koji je Isus izneo o nalaženju izgubljenih. Iako je važno da crkva zajednički preduzima trud u traženju izgubljeni, najvažnije je da vi i ja kao pojedinci damo sve od sebe da govorimo o Isusu svima sa kojima dođemo u kontakt.

Do sada sam izneo dve stvari koje su neophodne da bismo našli izgubljene kao što je Isus činio.

1. Prva stvar koja nam je potrebna za traženje izgubljenih je saosećanje.

2. Druga stvar koja nam je potrebna za traženje izgubljenih je trud.

Takođe postoji i treća stvar koja nam je neophodna za nalaženje izgubljenih i ona se takođe nalazi u ovim parabolama.

3. Treća stvar koja nam je potrebna za traženje izgubljenih je istrajnost

»Koji čovek od vas imajući sto ovaca i izgubivši jednu od njih ne ostavi devedeset i devet u pustinji i ne ide za izgubljenom dok je ne nađe?

Ili koja žena imajući deset dinara, ako izgubi jedan dinar, ne zapali sveće, i ne pomete kuće, i ne traži dobro dok ne nađe?« (Luka 15,4.8)

U oba slučaja Isus naročito zapaža da je osoba nastavila da traži izgubljeno sve dok ga nije pronašla. Drugim rečima, Isus ukazuje na istrajnost kao kvalitet koji je potreban za uspeh. Konačno, izgubljena ovca u prostranim poljima i brdima, i izgubljeni dinar na prljavom podu u jevrejskom domu, nisu mogli da budu brzo ili lako pronađeni.

Isto tako je i sa traženjem izgubljenih. Nije lako dopreti do srca ljudi tako da oni prime Isusa. Obično se ne događa da naš prvi trud doživi uspeh. Ponekada su potrebne godine i godine istrajnosti, ali ne treba da budemo obeshrabreni i da odustanemo. Ako su ovca ili dinar bili dovoljno vredni da se istrajno traže, onda su ljudi koji su duhovno izgubljeni previše vredni da bismo odustali od njih.

Ilustracija: Posle veoma uspešnog i uzbudljivog nastupa u Karnedži Holu u Njujorku, poznati klasični violončelista Džo-Džo Ma je otišao kući, spavao i probudio se sledećeg dana iscrpljen i užurban. Pozvao je taksi da ga odveze u hotel sa druge strane Menhetna i stavio je svoje violončelo - ručno izrađeno u Beču 1733. godine i vredno oko 2,5 miliona dolara - u prtljažnik taksija. Kada je stigao do svog cilja, platio je vozaču ali je zaboravio da uzme svoje violončelo.

Kada je taksista otišao, Ma je shvatio šta je uradio. Počeo je očajnički da traži izgubljeni instrument. Srećom, imao je račun sa identifikacionim brojem taksiste. Nakon što je čitavog dana tražio taksi, konačno ga je pronašao u jednoj garaži u Kvinsu, a dragoceno violončelo je i dalje bilo u prtljažniku. Ma nije mogao da zadrži smeh dok je ovaj događaj prepričavao novinarima.

Evo pouke: Džo-Džo Ma nije odustao već je istrajao jer je ono što je izgubio bilo previše vredno da bi odustao. Duhovno izgubljeni su takođe previše vredni da bismo odustali od njihovog traženja, čak iako se naš trud brzo ne isplati.

Treća stvar koja nam je potrebna za traženje izgubljenih je istrajnost.

Luka 15,5-7.9.10.

»I našavši digne je na rame svoje radujući se. I došavši kući sazove prijatelje i susede govoreći im: Radujte se sa mnom: ja našah svoju ovcu izgublenu. Kažem vam da će tako biti veća radost na nebu za jednog grešnika koji se kaje, negoli za devedeset i devet pravednika kojima ne treba pokajanje.«

»I našavši sazove drugarice i susede govoreći: Radujte se sa mnom: ja našah dinar izgubljeni. Tako, kažem vam, biva radost pred anđelima Božijima za jednog grešnika koji se kaje.«

Zaključak: Verske vođe tog vremena bili su ravnodušni prema izgubljenima i čak neprijateljski raspoloženi prema onima koji su dolazili Isusu. Isus je upotrebio ove dve parabole da ilustruje koliko je njihova reakcija bila pogrešna, naročito kada se uporedi sa načinom na koji su tražili nešto što je imalo daleko manju vrednost. Isus je istakao kako su bili radosni kada su pronašli izgublenu ovcu ili izgubljeni dinar, prema tome, trebalo je da budu radosni a ne ljuti zato što izgubljeni dolaze Isusu.

Isus je zatim istakao da su izgubljeni najvažniji Bogu. Oni su Mu toliko važni da kada su pronađeni, pa makar se radi o samo jednoj osobi, čitavo nebo se raduje i priprema gozbu! Više radosti nastaje zbog jednog grešnika koji dolazi Isusu nego zbog devedeset i devetoro ljudi koji se nalaze tu gde treba da budu, sa Bogom. Ako su izgubljeni toliko važni Bogu, zar ne bi trebalo da budu toliko važni i nama? Zar ne bi trebalo da budemo spremni da se odrekemo svega da bismo tražili izgubljene? Moj odgovor je »da,« a nadam se da ćete i vi tako odgovoriti. Šta je potrebno da bismo pronalazili izgubljene? IZ ovog biblijskog teksta naučili smo najmanje tri stvari.

1. Prva stvar koja nam je potrebna za traženje izgubljenih je saosećanje.

2. Druga stvar koja nam je potrebna za traženje izgubljenih je trud.

3. Treća stvar koja nam je potrebna za traženje izgubljenih je istrajnost.

KAKO DA BUDETE MISIONAR A DA NE NAPUSTITE GRAD

Dela 28,17-31.

»A posle tri dana Pavle sazva starešine jevrejske. I kad se oni skupiše, govoraše im: Ljudi braćo! Ja ništa ne učinih protivno narodu ili običajima otačkim; i Jerusallimljani predaše me kao sužnja u ruke Rimljanima,

Koji izvidevši za mene hteše da me puste, jer se ne nađe na meni nijedna smrtna krivica.

Ali kad Judejci govoraahu nasuprot, natera me nevolja da se ištem pred ćesara, ne kao da bih svoj narod imao šta tužiti.

Toga radi uzroka zamolih vas da se vidimo i da se razgovorimo; jer nade radi Izrailjeve okovan sam u ovo gvožđe.

A oni mu rekoše: Mi niti primismo pisma za te iz Judeje; niti dođe ko od braće da javi ili da govori šta zlo za tebe.

Nego molimo da čujemo od tebe šta misliš; jer nam je poznato za ovu jeres da joj se svuda nasuprot govori.

I odredivši mu dan dođoše k njemu u gostionicu mnogi; kojima kazivaše svedočeci carstvo Božje i uveravajući ih za Isusa iz zakona Mojsijevog i iz proroka od jutra do samog mraka.

I jedni verovahu onome što govoraše a jedni ne verovahu.

A budući nesložni među sobom, odlazahu kad reče Pavle jednu reč: Dobro kaza Duh Sveti preko proroka Isaije očevima našim

Govoreći: Idi k narodu ovome i kaži: Ušima ćete čuti i nećete razumeti; i očima ćete gledati i nećete videti.

Jer odrveni srce ovog naroda, i ušima teško čuju, i očima svojim zažmuriše da kako ne vide očima, i ušima ne čuju, i da se ne obrate da ih iscelim.

Da vam je dakle na znanje da se neznabošcima posla spasenje Božje, oni će i čuti.

I kad on ovo reče, otidoše Jevreji prepirući se među sobom.

A Pavle ostade pune dve godine o svom trošku, i dočekivaše sve koji mu dolazahu,

Propovedajući carstvo Božje, i učeći o Gospodu našem Isusu Hristu slobodno, i niko mu ne branjaše.«

Čitao sam o životu Mirti Hael. Bila je to jedna posvećena hrišćanka, ali živela je teškim životom. Njena porodica bila je veoma siromašna. Kada je imala 10 godina, napustila je školu i otišla da radi u jednoj čeličani za 10 centi dnevno. Udala se kada je imala 17 godina, ali početkom 1940. godine njen muž je nastradao u jednoj nesreći. Kada se to dogodilo, izgubila je svoj dom. Morala je ponovo da radi kako bi izdržavala svoje troje dece.

Posle mnogo godina, njeno sve lošije zdravlje primoralo ju je da se preseli u jedan stari, oronuli starački dom. Nekoliko sedmica kasnije umro je njen najmlađi sin. Tada je zapala u depresiju. Rekla je, »Gospode, šta još mogu da uradim za tebe? Izgubila sam sve što mi je nekada nešto značilo. Sada sam zarobljena u ovoj mračnoj, oronuloj sobi. Nemam ništa za šta bih živela! Želim da umrem! Dosta mi je ove tamnice. Odvedi me kući.«

Ali Bog joj se obratio najjasnije što je moguće. Rekao je, »Još nisam završio sa tobom, Mirti. Piši zatvorenicima.«

Tako je ona napisala jedno pismo i poslala ga u zatvor u Atlanti. U pismu je pisalo, »Dragi zatvoreniče. Ja sam jedna baka koja te voli i brine se za tebe. Spremna sam da ti budem prijatelj. Ako želiš da se dopisujemo, piši mi. Odgovoriću na svako tvoje pismo. Hrišćanska prijateljica, baka Hael.«

Pismo je dato zatvorskom kapelanu. On joj je poslao imena osmorice zatvorenika kojima je mogla da piše. Udruženje zatvorenika dalo joj je još imena. Uskoro se dopisivala sa 40. zatvorenika dnevno. Postala je služba od jedne žene koja je dopirala u zatvore širom Amerike.

Rekla je, »Mislila sam da je moj život gotov. Ali ovih prošlih nekoliko godina bile su najbolje u mom životu! Zahvaljujem Udruženju zatvorenika. Najviše od svega, zahvaljujem Isusu!«

Mirti Hael je postala veliki misionar za Boga. I to iz jedne jedine sobice. Nije važno gde živite, ili kakva je vaša situacija. Bog može da

učini divne stvari kroz vaš život. Sve dok vaše srce još uvek kuca, Isus Hristos nije završio sa vama.

To je apostol Pavle naučio u Delima 28. U tom trenutku on se nalazio u kućnom zatvoru, zbog zlodela koje nije počinio. Čekao je suđenje pred zlim imperatorom Neronom. Činilo se da je njegov život završen.

Pavle je mogao da se preda i kaže, »Gospode, zašto si mi ovo uradio? Već su me pet puta Jevreji tukli. Bio sam kamenovan. Doživeo sam brodolom. Bio sam u opasnosti svakog dana u svom životu. A sada se nalazim u zatvoru zbog nečega što nisam uradio! Dosta mi je ovoga! Dosta mi je patnje! Ovo je poslednja kap! Ako je hrišćanski život ovakav, onda odustajem!«

Ali Pavle to nije rekao. Umesto toga, rekao je: »Gospode, dosta mi je Tvoja blagodat. Sve mogu u Isusu Hristu. Iskoristiću ovu situaciju. Dovešću što je više moguće ljudi Gospodu.«

Pavle je bio veliki misionar jer je bio spreman da to bude svakog dana u svom životu. Bez obzira gde se nalazio ili kroz šta je prolazio. Ustvari, svako ko prihvati Isusa kao svog Gospoda i Spasitelja prihvata misionarsku odgovornost. Kako to znamo? Zato što Dela 1,8. kažu da ćemo biti Isusovi svedoci sve do kraja sveta!

Svaki hrišćanin u ovoj prostoriji je materijalno svedočanstvo onoga što Bog radi u njihovom životu. Pre nekoliko meseci čuo sam za jednog čoveka koji je pripadao jednoj motociklističkoj bandi, i čiji život je Isus promenio. On je rekao, »Pre nego što sam se obratio bio sam opasan čovek. Imao sam oružje koje je uvek bilo napunjeno. Znao sam kako da ga koristim. Kao vernik u Isusa Hrista, ja sam i dalje opasan čovek. Sada imam svoje oružje sa sobom. Napunjeno je. I znam kako da ga koristim.« Zatim je posegnuo u svoju kožnu jaknu i izvukao Bibliju. Rekao je, »Ovo je oružje po mom izboru! Isus Hristos je promenio moj život!«

Ovaj čovek je svedok, ali ne a kriminalu, već o Božjoj sili koja deluje u njegovom životu. I vi ste svedoci Božje milosti i sile. Ne treba da se plašite da govorite o tome.

Neki od vas možda mislite, »Ja i dalje čekam da otkrijem Božju volju za moj život. Kada bi mi On samo rekao! U nekom snu, ili u viziji, ili u trenutku nadahnuća.«

Evo vašeg trenutka nadahnuća: Božja volja za vaš život zapisana je u Delima 1! Budite svedok za Isusa Hrista gde god da se nalazite, šta god da radite!

Postoje tri stvari koje treba da radite ako stvarno želite da budete misionar za Boga.

Broj jedan: Budite na raspolaganju: U Delima 28, Pavle poziva sve jevrejske vođe. I kaže, »Slušajte, želim da znate da sam vam na raspolaganju. Ja sam hrišćanin. Mogu mnogo više da govorim o tome, kada vama bude zgodno.«

Treba da kažemo: »Gospode, ja sam na raspolaganju. Upotrebi me kako želiš. Ići ću gde želiš da idem. Uradiću ono što tražiš od mene.«

Treba da budemo na raspolaganju, ali takođe treba da budemo i gostoljubivi. U Delima 28,30 kaže da je Pavle primao sve koji su mu dolazili. Nije imao predrasude prema bilo kojoj rasi ili religiji. Primao je sve!

Ne postoji razlog zašto ne možemo da budemo gostoljubivi u svom domu. Ne morate da budete rukopoloženi da biste pokazali primer hrišćanske ljubavi. Kada god je moguće, pozivajte prijatelje u svoj dom. Možete da proučavate Bibliju i počastite se čajem i kolačima. Posle toga zajedno možete da odgledate neku emisiju.

1. Solunjanima 2,8. kaže: »Tako smo vas rado imali da smo gotovi bili dati vam ne samo jevanđelje Božije, nego i duše svoje, jer ste nam omileli.« Ljudski životi retko se menjaju zbog jedne propovedi. Ali često se menjaju pod uticajem hrišćana koji žive prema istini iz te poruke, svakog dana u svom životu. Imate priliku da postanete takav sused! I da postanete veliki misionar za Boga.

Budite na raspolaganju. Budite gostoljubivi. Konačno, budite biblijski. U Delima 28,23 kaže da je od jutra do večeri Pavle pokušavao da ih ubedi u Isusa.

Dobro je da budemo ljubazni, gostoprимljivi i saosećajni. Ali istovremeno morate nešto da kažete. Isusovo ime mora da se spomene u razgovoru.

Ako želite ovo da radite, onda vaša prva molitva Bogu treba da bude, »Gospode, želim da budem na raspolaganju. Da budem gostoprимljiv, i biblijski. Pomozi mi da propovedam dobru vest svo-

jim životom koji je usmeren ka Hristu. Ti još uvek nisi završio sa mnogom. Želim da me načiniš misionarem svoje ljubavi, upravo ovde gde živim.«

Subota, 6. jun 2026. Misionska propoved

USPEŠNI EVANGELIZAM

Dela 15,36-16,5.

»A posle nekoliko dana reče Pavle Varnavi: Hajde da se vratimo i da obiđemo braću po svim gradovima po kojima propovedasmo reč Gospodnju kako žive.

A Varnava htede da uzmu sa sobom Jovana prozvanog Marka.

Pavle pak govoraše: Onog koji nas je odustao u Pamfiliji i nije išao s nama na delo na koje smo bili određeni, da ne uzimamo sa sobom.

Tako postade raspra da se oni razdvojiše, i Varnava uzevši Marka otplovi u Kipar.

A Pavle izbravši Silu iziđe predan blagodatni Božjoj od braće.

I prolazaše kroz Siriju i Kilikiju utvrđujući crkve.

Dođe pak u Dervu i u Listru, i gle, onde beše neki učenik, po imenu Timotije, sin neke žene Jevrejke koja verovala, a oca Grka;

Za njega dobro svedočahu braća koja behu u Listri i u Ikoniji.

Ovog namisli Pavle da uzme sa sobom; i uze ga, i obreza Jevreja radi koji behu u onim mestima: jer svi znahu oca njegovog da beše Grk.

I kad prolazahu po gradovima, predavaše im da drže uredbe koje urediš apostoli i starešine u Jerusalimu.

A crkve se utvrđivahu u veri, i svaki dan bivaše ih više.«

Poznajete li nekoga ko ne može mirno da sedi? Oni uvek moraju nešto da rade. Čak i kada sede, motor im radi (drmaju nogu)!

Apostol Pavle je bio takav... uvek je morao da propoveda ili svedoči ili podučava ili posećuje. Mogao je mirno da se smesti u velikoj crkvi

u Antiohiji, ali nije to učinio... ne, sve dok postoji još ljudi do kojih treba dopreti, njega su »svrbeli tabani.«

On nije crkvu posmatrao kao parking, već kao stanicu za lansiranje!

Ovo je početak Pavlovog drugog misionarskog putovanja i videćemo nešto od suštine uspešnog evangelizma.

1. Ispravna strast

Danas bismo rekli, »poriv.« Neki ljudi jednostavno imaju poriv... neki imaju strast prema novcu, drugi prema slavi. Pavlova strast bila je nalaženje izgubljenih.

1. Korinćanima 9,16: »Jer ako propovedam jevanđelje, nema mi hvale: jer mi je za nevolju; i teško meni ako jevanđelja ne propovedam.«

On kaže, »Nemojte me tapšati po leđima zato što svedočim i propovedam i objavljujem... Moram to da radim... to mi je u kostima!«

Svedočenje nije mogućnost, nalaženje izgubljenih nije predlog. Za Pavla je to bila zapovest! On je imao veliku strast prema tome.

Druga reč za to je entuzijazam, koja potiče od dve grčke reči: en i theos... »u Bogu!« Ne možemo da pogrešimo ako imamo entuzijazam. On nam pomaže da radimo bilo šta, i da to radimo sve bolje.

Kološanima 3,23: »I sve šta god činite, od srca činite kao Gospodu, a ne kao ljudima.« Nikada ne možete da budete previše oduševljeni.

Ilustracija: Jedan čovek je možda imao previše entuzijazma. On je otvorio prodavnicu ribe na svežem vazduhu u Njujorku. Jednog dana je imao naročito dobru prodaju i prodao je skoro svu ribu. Ustvari, ostala mu je samo još jedna mala riba u buretu. Zatvarao je svoju prodavnicu i došla je jedna žena koja je rekla, »Htela bih da kupim jednu veliku ribu mužu za večeru.« On je pogledao u svoje bure, u tu malu ribu. Izvadio ju je i stavio na tezgu. »Da li vam ova odgovara?« »Previše je mala,« rekla je. »Imate li drugu?« On je uzeo ribu, ubacio je u bure i ponovo izvadio, sa istim pitanjem. »Još uvek je previše mala,« rekla je. Pokušao je i po treći put i oduševljeno rekao, »Kako vam se ova čini, samo je pogledajte!« Ona je odgovorila, »Pa, sve su prilično male... Mislim da ću uzeti sve tri!«

Ali u duhovnom smislu, ne možemo da budemo previše oduševljeni. Suprotno duhovnoj strasti je duhovni san.

Rimljanima 13,11: »I znajući ovo vreme da je već čas došao da ustanemo od sna; jer nam je sad bliže spasenje nego li kad verovasm.«

Ovde Pavle govori o duhovnom snu i u pravu je... crkva spava u prostoriji punoj bučnih ljudi. Velika većina našeg mesta ne poznaje Hrista kao Spasitelja, ali prolazimo pored njih u prodavnicama, na poslu, na ulici i »hodamo u snu!« Šest milijardi ljudi živi na ovoj planeti ali većina njih su duhovno mrtvi. Postoji mala manjina nas koji bi trebalo da budemo duhovno živi, ali smo nekako omamljeni, kao da se spotičemo u duhovnosti. Povremeno slučajno naiđemo na nekog grešnika i ponekao se tu i tamo spasi. Ali vreme je da se probudimo! Zamislite samo šta bismo mogli da uradimo uz malo strasti! Živi! Spremni! Budni! Oduševljeni!

Evo nekih naših prethodnika iz Biblije:

* Jona - on je bi dobra spavalica. Spavao je bezbrižnim snom. Bog mu je rekao da propoveda zlim ljudima u Nineviji, ali on je otišao u suprotnom pravcu. Ukrcao se na brod i zaspao, bezbrižan. Nije se radilo o tome da njemu nije bilo stalo do tih ljudi - želeo je da ih Bog kazni! Možemo da se naljutimo zbog onoga što je Jona uradio, ali šta je sa nama? Da li mi spavamo bezbrižnim snom? Kada razgovaramo sa svojim komšijama o bilo čemu osim o jevanđelju, zar to nije bezbrižan san? Da li nam je stalo. Kada bismo videli da im gori kuća, sigurno bismo pojurili da uzmemo crevo ili kofu, ili bismo zgrabili telefon, zar ne?

Ilustracija - Jedna grupa vojnika odlazila je u skoro beznadežnu bitku na velikom brodu, i okupili su se oko svog kapelana i upitali ga da li on veruje u bukvalni pakao. On je bio liberalan i nije potpuno verovao u Bibliju. Odgovorio je, »Ne, uopšte ne verujem u to... ohrabrite se i nemojte da se brinete.« Zatim su zatražili od njega da podnese ostavku, govoreći, »Ako nema pakla, onda nam ti nisi potreban. A ako pakao postoji, ne želimo da budemo navedeni na pogrešan put!«

Da li stvarno verujemo u Boga? Da li verujemo da je Biblija istina, čitava istina i ništa osim istine? Ili joj pristupamo kao da smo u restoranu - biramo ono što nam je ukusno?

Evo još jednog biblijskog primera o duhovnom snu:

* Petar, Jakov i Jovan u Gecimanskom vrtu - spavali su san nepripremljenih. Isus je vodio najtežu duhovnu borbu u svom životu. Suočavanje sa sotonom pre tri godine u pustinji nije bilo ništa u poređenju sa ovim! Isus je znao da ga za samo nekoliko sati očekuje krst, gde će doslovno postati greh! Bio je u iskušenju da ne prođe kroz to i tražio je od svoja tri najpoverljivija učenika da pođu sa Njim i da se mole. Rekao je svojim najbližim prijateljima, »Ne mogu da objasnim kako se osećam ili šta Me očekuje, jer nikada ne možete da razumete bol u mojoj duši... Samo znam da mi je potrebno da pođete sa mnom i molite se sa mnom.« Kakva prilika! Takva prilika se pruža jednom u životu - da se mole sa Božjim Sinom u trenutku Njegove najveće potrebe! Ali šta su oni uradili? Zaspali su. Ponašali su se kao da nemaju pojma šta se događa. Izgleda da nisu osetili činjenicu da će ono što će se dogoditi zauvek promeniti istoriju. Zaspali su... bio je to san nepripremljenih. Tri godine su sledili Isusa. Sve je vodilo do ovog trenutka i sada su imali priliku da učestvuju u tome, a odlučili su da spavaju! Ponovo, mogli bismo da se naljutimo kada slušamo o ovome, ali kako je sa nama? I mi imamo prilike, ali ih ne koristimo jer se ne osećamo spremno. Ali radi se o večnosti! Ne smemo da budemo nepripremljeni! Učitelji u subotnoj školi, vođe mladih i oni koji rade sa decom donesu odluku da mogu samo da se provuku... da se pretvaraju da rade. To je san nepripremljenih! Pevačima je potrebna priprema, ali mi se nalazimo na pozornici života, a hrišćani spavaju i nisu spremni! Verujem da je Božje delo najvažniji posao na svetu i moramo da budemo spremni.

* Samson - gde je on zaspao? U Dalidinom krilu! On je spavao san neopreznih. Kada je jednom otkrio izvor svoje snage, izgubio je svu svoju moć ali to nije znao. Filisteji su ga napali tokom dremanja i on je skočio očekujući da ih vidi kako beže, kao i uvek, ali Biblija kaže da ga je Gospodnji Duh napustio. Spavao je snom neopreznih. Bio je previše pouzdan u sebe... i bilo mu je previše udobno! Ni jedna crkva ni pastor ne smeju da pomisle, »Mi čak ni ne moramo da se molimo - Bog nas svakako blagosilja. Ne moramo da posećujemo i pozivamo ljude - oni sami ulaze na vrata! Imamo mnogo novca u banci - ne moramo da zavisimo od Boga.« Niko ne bi glasno rekao ovako nešto, ali često se tako ponašamo!

Ilustracija: Pre nego što je Titanik udario u ledeni breg, primio je 5 telegrafskih upozorenja o ledenim bregovima i sve ih je zanemario. Posada i kapetan su izgleda postali previše sigurni u famu koja je okruživala ovaj novi brod. Pre nego što je isplovio, ljudi su govorili, »Čak ni Bog ne može da potopi ovaj brod!« 35 minuta nakon poslednjeg upozorenja oni su tonuli, a istorija beleži da je posada bila »kriminalno samozadovoljna.«

Prva suština koja je potrebna za uspešni evangelizam je strast, i potrebno je da budemo svesni potreba u ovom trenutku!

2. Ispravan prioritet

Apostol Pavle je imao ispravan prioritet. On je znao da je najvažnije da ono što je glavno zadrži na prvom mestu. Mi u crkvi tako često ispadamo iz šina! Glavno je osvajanje duša, sprečavanje ljudi da propadnu. Sve ostalo je sekundarno u odnosu na taj cilj.

Pavle nikada nije zaboravio da se Hristos rodio da umre, ponovo ustane, spase ono što je izgubljeno. On je došao ne da Mu služe već da služi i da svoj život da radio svog prioriteta.

Savremena parabola:

Jednom je postojala zajednica ljudi koja je živela duž opasne stenovite morske obale na kojoj su se često događali brodolomi, pa su radi toga organizovali operaciju spasavanja. Oni su odlučili da nešto urade povodom svih tih ljudi koji su stradali u brodolomima pored njihovog grada. Tako je sagrađena mala stanica za spasavanje, a posvećeni članovi ekipe za spasavanje stalno su posmatrali more, spremni da usmere svoje male čamce i traže preživeli u slučaju brodoloma. Zbog toga je grad postao poznat po mnogim životima koje su spasili. Sve više i više ljudi pridruživalo se ekipi za spasavanje i uskoro im je bila potrebna nova zgrada. Ona je bila mnogo veća od prve zgrade, i prelepo dekorisana i opremljena. Ali dodavano je sve više i više stvari radi zadovoljstva i udobnosti članova, pa se zgrada postepeno promenila u neku vrstu kluba. Neki članovi su počeli da gube interesovanje za operaciju spasavanja. Ali onda se dogodio brodolom i mnogi preživeli su spaseni i dovedeni u stanicu da prime prvu pomoć. Tokom ovog perioda od nekoliko dana, užurbane ak-

tivnosti učinile su da se elegantna stanica značajno zaprlja mrljama od krvi i mirisom mora. Na sledećem sastanku nastao je raskol među članovima. Većina članova je mislila da je operacija spasavanja smetnja njihovom društvenom životu. Onima koji se nisu slagali rečeno im je da mogu da pokrenu drugu operaciju dalje niz obalu. Kako su godine prolazile, istorija je nastavljalala da se ponavlja i danas, ta je morska obala prepuna ekskluzivnih klubova pored obale, ali niko se više ne brine za akcije spasavanja.

Znate, u ovom gradu skoro na svakom uglu postoji crkva, ali tako je lako izgubiti prioritete, pa čak ni mi nismo imuni na to.

Čarls Spurdžon je rekao, »Ako grešnici moraju da budu osuđeni, onda neka barem preskoče u pakao preko naših tela. A ako moraju da propadnu, neka propadnu sa našim rukama oko njihovih kolena, koje ih pozivaju da ostanu. Ako pakao mora da se napuni, neka niko ne ode u njega a da nije upozoren i da za njega nisu upućene molitve.«

3. Ispravna prezentacija

16,4,5. »I kad prolažahu po gradovima, predavaše im da drže uredbe koje urediše apostoli i starešine u Jerusalimu. A crkve se utvrđivahu u veri, i svaki dan bivaše ih više.«

Morate da imate strast, morate da imate prioritet, ali najviše od svega, morate da imate pravu poruku. Treba da nas bude sramota što neki kultovi imaju više strasti i prioriteta od nas... a iznose tako sramotnu poruku!

Pravilna poruka je spasenje blagodaću, kroz veru, samo kroz Isusa Hrista, ništa više, ništa manje (15,11).

To je prava poruka, i kada je iznesete s ljubavlju, ljudi će se spasavati.

Psalam 126,5,6: »Koji su sa suzama sejali, neka žanju s pevanjem. Ide i plače koji nosi seme da seje; poći će s pesmom noseći snopove svoje.«

Ilustracija: Feni Krozbi, poznata slepa pesnikinja koja je napisala toliko mnogo pesama koje su omiljene u hrišćanskim crkvama, u svojim poznim godinama posetila je jednu misiju spasa u Njujorku. Stajala je pred masom beskućnika, zavisnika od droge i alkoholičara. Rekla je, »Postoji li ovde neki mladić koji nema majku?« Jedan mladić

je stidljivo podigao ruku. Objasnio je da mu je majka umrla dok je još bio veoma mlad. Ona ga je pozvala da dođe napred. Snažno ga je zagrlila i poljubila u obraz. To ju je toliko dirnulo da je otišla kući i napisala reči koje su kasnije pretvorene u pesmu: »spasite one koji propadaju, starajte se za umiruće, otimajte ih iz jame greha i groba, plaćite nad onima koji greše, podižite pale, kažite im za Isusovu moć da spasi.«

Mnogo godina kasnije poznati hrišćanski pevač Ajra Senki je pevao pred D. L. Mudijem u Sent Luisu. Ali pre nego što je otpevao ovu pesmu ispričao je događaj povezan sa njim. Kada je završio, poskočio je jedan sredovečni čovek i povikao, »To sam bio ja! Ja sam mladić o kome je pisala. Mene je poljubila. Nikada nisam mogao da zaboravim taj trenutak.« Opisao je kako je zbog toga postao hrišćanin i sredio svoj život.

Kada uzmemo pravu poruku i iznesemo je s ljubavlju, ljudi će se spasavati. Moramo da imamo pravu strast - vreme je da se probudimo. Moramo da imamo ispravan prioritet - moramo prve stvari da stavimo na prvo mesto. Moramo da imamo pravilnu prezentaciju, pravu poruku.

III tromesečje

Subota, 4. juli 2026. Misionska propoved

KADA KUCANJE PRESTANE

Pesma nad pesmama 5,1-6.

»Dođoh u vrt svoj, sestro moja nevesto, berem smirnu svoju i mirise svoje, jedem saće svoje i med svoj, pijem vino svoje i mleko svoje; jedite, prijatelji, pijte, i opijte se, mili moji!

Ja spavam, a srce je moje budno; eto glasa dragog mog, koji kuca: Otvori mi, sestro moja, draga moja, golubice moja, bezazlena moja; jer je glava moja puna rose i kosa moja noćnih kapi.

Svukla sam haljinu svoju, kako ću je obući? Oprala sam noge svoje, kako ću ih kaljati?

Dragi moj promoli ruku svoju kroz rupu, a šta je u meni ustrepta od njega.

Ja ustah da otvorim dragom svom, a s ruku mojih prokapa smirna, i niz prste moje poteče smirna na držak od brave.

Otvorih dragom svom, ali dragog mog ne beše, otide. Bejah izvan sebe kad on progovori. Tražih ga, ali ga ne nađoh; vikah ga, ali mi se ne odazva.«

Jedna od najtragičnijih stvari koja može da se dogodi nekom hrišćaninu je da ga napusti Gospodnja prisutnost.

Da jednom imamo živu Božju prisutnost u životu, i da zatim ona nestane.

Koliko je prošlo od kada ste poslednji put čuli kako vas Božji glas nežno doziva, ili osetili Njegovu prisutnost, i bez sumnje znali da je Hristos tu, sa vama?

Bilo je uobičajeno među Jevrejima da knjigu Pisma nad pesmama smatraju alegoričnom (romantičnom) pesmom o Božjoj ljubavi prema svom izabranom narodu.

Takođe, hrišćani je posmatraju kao sliku Hristove ljubavi prema Crkvi.

Pored toga, ona se vidi kao opis zajednice vernika sa Njegovim Gospodom.

Ovde, u ovom tekstu, Božjoj voljenoj nevesti je bilo previše udobno.

Nije otvorila vrata jer joj nije bilo pogodno.

Cena intimnosti činila se previsokom.

Neugodnost svega toga izazvala je ravnodušnost koja ju je polako i nemarno pokrenula kada je njen Voljeni pokucao na vrata njenog srca.

Ali kada je kucanje prestalo, ona brzo ustaje, trči ka vratima da ih otključa i otkriva da je On otišao.

»Otvorih dragom svom, ali dragog mog ne beše, otide. Bejah izvan sebe kad on progovori. Tražih ga, ali ga ne nađoh; vikah ga, ali mi se ne odazva.«

Samson je doživeo ovo strašno iskustvo kada se predugo igrao sa grehom, zaspao i izgubio kosu i prekršio zavet sa Gospodom.

On to čak nije ni znao sve dok se nije suočio sa svojim neprijateljima. »I ona (Dalida) reče: Eto Filisteja na te, Samsone! A on probudivši se od sna reče: Izaći ću kao i pre i oteću se; jer ne znaše da je Gospod odstupio od njega« (Sudije 16,20).

Dobar način da izgubite Božju silu u vašem životu je da spustite svoju glavu na krilo sveta.

Izrailj je izgubio Kovčeg zaveta zbog njihovog neverstva, pobune i idolopoklonstva. Kada je Ilije primio ove vesti, pao je sa mesta gde je sedeo, polomio vrat i umro.

Žena jednog od Božjih slugu je rađala dete i kada je čula da je Božji kovčeg izgubljen, umrla je na porođaju. Ali, dok je umirala, nazvala je dete Ihavod, što znači, »otide slava.«

Pogledajte koliko su ovo dvoje ozbiljno razmišljali o Božjoj prisutnosti. Oni su znali da bez Božje prisutnosti nema života. Hodate mrtvi, govorite mrtvi, radite mrtvi. Život je samo puko postojanje.

1. Timotiju 5,6: »A koja živi u sladostima, živa je umrla.«

Život se doživljava samo kroz Isusa Hrista.

1. Mojsijeva 28,16. (Jakov se nalazio na putu od svog doma prema svom ujaku): »A kad se Jakov probudi od sna, reče: Zacelo je Gospod na ovom mestu; a ja ne znam.«

Rimljanima 13,11-14: »I znajući ovo vreme da je već čas došao da ustanemo od sna; jer nam je sad bliže spasenje nego li kad verovamo. Noć prođe, a dan se približi: da odbacimo, dakle, sva dela tamna, i da se obučemo u oružje videla. Da hodimo pošteno kao po danu: ne u žderanju i pijanstvu, ne u bludstvu i nečistoti, ne u svađanju i zavisti; Nego se obucite u Gospoda Isusa Hrista; i telu ne ugađajte po željama.«

Da li ikada slušate hrišćane koji pričaju »kako je nekada bilo?« »Pre mnogo godina, sećam se kako smo imali odlična bogoslužjenja probuđenja i kako su se ljudi obraćali.«

Danas hodamo kao da je Bog mrtav, a ustvari mi smo dozvolili da ovaj dragoceni život klizne iz našeg srca, zbog lenjosti, požude i pohlepe.

1. Samuilova 28,6: »I upita Saul Gospoda, ali mu Gospod ne odgovori ni u snu ni preko Urima, ni preko proroka.«

Marko 5,15-17: »I dođoše k Isusu, i videše besnoga u kome je bio legeon gde sedi obučen i pametan; i uplašise se. A oni što su videli kazaše im šta bi od besnoga i od svinja. I počеше Ga moliti da ide iz njihovih krajeva.«

I Isus je otišao.

I. Da li je moguće da je crkva previše zadovoljna - pojedinačno i zajednički?

Božjoj voljenoj nevesti je postalo previše udobno. Odbila je da otvori vrata jer joj nije bilo pogodno. Rekla je, »Svukla sam haljinu svoju, kako ću je obući? Oprala sam noge svoje, kako ću ih kaljati?« (Pesma, 5,3).

Da li je cena intimnosti previsoka?

Da li se naša crkva kreće previše sporo i nemarno kada Bog počne da kuca na vrata našeg srca?

Da li je neudobnost izazvala stav ravnodušnosti u crkvi?

II. Šta da radite kada kucanje prestane

Ako upravo sada osećate povlačenje po strunama vašeg srca, čujete Ga kako zove, osećate ubeđenje i zato mislite da ste još uvek povezani, ali šta ćete uraditi kada kucanje prestane?

U našem biblijskom tekstu vidimo kako Hristos traži pažnju svoje voljene, Crkve.

Bog traži osobu, crkvu, koja će čuti Njegovo nežno kucanje i otvoriti Mu vrata.

Mlakoj crkvi u Laodikeji Isus je rekao, »Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom« (Otkrivenje 3,20).

Kada kucanje prestane, mi konačno ustajemo, kao Solomunova lenja nevesta.

Kada konačno potrčimo do vrata da ih otvorimo, Njega više nema.

III. Zatvorena vrata

U Pesmama 5,2. nalazimo Ženika kako stoji sa spoljašnje strane vrata, kuca i pokušava da uđe?

Zašto bi vrata Njegove kuće bila zaključana?

Da li je to zbog toga što je On dao ključ? Da, vi i ja smo slobodni moralni agenti. Mi biramo da li ćemo otvoriti vrata ili ćemo ih ostaviti zatvorenima i nastaviti da se igramo crkve.

Koliko često sedimo u sred snažnog pokretanja od strane Svetog Duha i dozvoljavamo da On ode a da nismo odgovorili na Njegove podsticaje?

Šta ćete uraditi ovog jutra?

Na slici koja prikazuje Isusa kako kuca na vrata, ključ je sa unutrašnje strane. Od vas zavisi da li ćete Mu otvoriti.

Koliko često je Isus kucao na vrata našeg srca a mi smo se ponašali kao Solomunova nevesta? »Svukla sam haljinu svoju, kako ću je obući? Oprala sam noge svoje, kako ću ih kaljati?«

Hristova nevesta se navikla da živi u Carevoj kući u Njegovoj odsutnosti.

Previše kasno! Kada je nevesta ustala da otvori vrata, Njega više nije bilo!

Crkva u današnje vreme kao da uzdiše kada čuje kako Gospodar kuca. O, ne sada. Zar ne vidiš da mi je sada previše udobno da bih ustala? Zar ne možeš da sačekaš? Boli me glava. Konačno, već sam izula cipele i podigla noge. Moram li baš sada da Ti otvorim?

Sveti Duh može da se ožalosti.

1. Solunjanima 5,19: »Duha ne gasite.«

Efescima 4,30: »I ne ožalošćavajte Svetog Duha Božijeg.«

Isav je za jedan ukusan zalogaj prodao svoje prvenastvo. »Jer znate da je i potom, kad htjede da primi blagoslov, odbačen; jer pokajanje ne nađe mesta, ako ga i sa suzama tražase« (Jevrejima 12,16.17).

Dok ima vremena i dok vaš Gospod kuca na vrata vašeg srca, ustanite, napustite svoju udobnost i otvorite vrata. Donesite odluku dok još ima vremena.

Subota, 1. avgust 2026. Misionska propoved

VAŠA PRVA REAKCIJA: NEKA BUDE KAO ANDRIJINA

Jovan 1,29-42.

U prvom poglavlju Jevandolja po Jovanu upoznajemo se sa Andrijom i sa njegovom prvom reakcijom kada je upoznao Hrista. Evo situacije: Jovan Krstitelj je propovedao u pustinji o potrebi za pokajanjem i krštenjem i o dolasku nekoga ko je veći od njega. Kao i mnogi drugi, Andrija je došao da čuje ovog čudno obučenog proroka. Andrija je Jovanovo podučavanje primio u srce i postao je jedan od njegovih učenika. Onda jednog dana je Jovan, umesto da govori kako će

doći neko ko je veći od njega, rekao: »Gle, jagnje Božije koje uze na se grehe sveta.« I pokazao je Isusa. Hajde da pročitamo šta je u tom trenutku dogodilo sa Andrijom. Počecemo od 29. stiha.

»A sutradan vide Jovan Isusa gde ide k njemu, i reče: Gle, jagnje Božije koje uze na se grehe sveta.

Ovo je Onaj za koga ja rekoh: Za mnom ide čovek koji preda mnom postade, jer pre mene beše.

I ja Ga ne znadoh: nego da se javi Izrailju zato ja dođoh da krstim vodom.

I svedoči Jovan govoreći: Videh Duha gde silazi s neba kao golub i stade na Njemu.

I ja Ga ne znadoh; nego Onaj koji me posla da krstim vodom On mi reče: Na koga vidiš da silazi Duh i stoji na Njemu to je Onaj koji će krstiti Duhom Svetim.

I ja videh i zasvedoči da je ovaj Sin Božji.

A sutradan, opet, stajaše Jovan i dvojica od učenika njegovih,

I videvši Isusa gde ide, reče: Gle, jagnje Božije.

I čuše ga oba učenika kad govoraše, i otidoše za Isusom.

A Isus obazrevši se i videvši ih gde idu za Njim, reče im: Šta ćete? A oni Mu rekoše: Ravi! (koje znači: učitelju) gde stojiš?

I reče im: Dođite i vidite. I otidoše, i videše gde stajaše; i ostaše u Njega onaj dan. A beše oko devetog sahata.

A jedan od dvojice koji čuše od Jovana i idahu za Njim beše Andrija, brat Simona Petra;

On nađe najpre brata svog Simona, i reče mu: Mi nađosmo Mesiju, koje znači Hristos.

I dovede ga k Isusu. A Isus pogledavši na nj reče: Ti si Simon, sin Jonin; ti ćeš se zvati Kifa, koje znači Petar.«

Naša zajednica sa Bogom treba da bude na prvom mestu. Zatim dolaze na red zajednice u domu, a na trećem mestu su međuljudski odnosi sa drugim vernicima. Zatim dolazi na red zajednica sa onima koji su izvan crkve. Nadam se da ste приметili da je Andrija imao ispravne prioritete. Njegova zajednica sa Isusom bila je na prvom mestu. Zatim je na red došla zajednica sa njegovom prirodnom porodicom - on je otišao i rekao Petru da je pronašao Mesiju. Petar

nije bio samo član porodice, već može u izvesnom smislu da se smatra nekim ko je napolju, jer još nije razumeo i poverovao da je Isus Mesija. Imajte na umu da u ovom trenutku crkva još nije postojala. Uzimajući sve ovo u obzir, Andrija nam daje veliki primer kako treba da napravimo pravilan prioritet u svojim odnosima. Ali on čini i više od toga. Andrija nam pokazuje da obični vernici mogu uspešno da pronalaze one koji su izvan crkve.

Uspešan misioni rad i evangelizam počinju u srcu. Andrija je bio sledbenik Jovana Krstitelja, ali je postao Hristov sledbenik. Tek tada, nakon što je Andrija postao deo unutrašnje grupe, mogao je uspešno da dovede svog brata Simona Petra koji je još bio napolju. Izgubljeni ljudi ne umeju da pokažu pravac i zato pre nego što pomognemo drugima da pronađu svoj put ka Bogu, najpre mi moramo da poznamo Boga. Kada jednom upoznamo Boga, otkrićemo da Njegova strast prema izgubljenima postaje naša.

Drugi ključ za Andrijin uspeh bio je njegov osećaj za hitnost. Dok sam čitao Jovanov zapis o Andrijinom prenošenju dobre vesti Petru, u umu su mi se isticale tri reči. »A on najpre.« Suviše često mi se čini da u crkvi mi pogrešno shvatamo Isusove reči da će prvi biti poslednji da će poslednji biti prvi. Kada je Isus izgovorio ove reči On je govorio o služenju Bogu, a ne o propovedanju dobre vesti. Ono što je Andrija »najpre« uradio često je nešto što mnogi hrišćani rade poslednje. Ne mislim da se ovde radi o tome što se plašimo da pristupimo članovima porodice, već da smo izgubili svoj osećaj za hitnost. Mi živimo u poslednje vreme i Isus može da se vrati svakog trenutka. Ta istina se nije promenila. Ali da li je ta istina promenila nas? Da li naše reči i dela prema onima koji su napolju otkrivaju osećaj za hitnost ili osećaj samozadovoljstva? Andrija je imao osećaj za hitnost.

Takođe verujem da je Andrija otišao najpre nekome za koga je mislio da će njegove reči primiti u srce.

Ilustracija: Da li ste ikada čuli priču o jednom propovedniku koji je odlučio da jednog subotnog jutra preskoči bogosluženje kako bi odigrao partiju golfa. Svake subote na svom putu do crkve vozio se pored terena za golf - i tokom lepog vremena često bi video članove crkve kako igraju golf. Njemu ne bi toliko smetalo da su oni igrali golf a posle došli u crkvu. Ali to se nije događalo. Oni bi igrali golf i preskakali bogoslužnja. Jedne subote uveče odlučio

je da pokaže tim crkvenim igračima golfa šta on može. Ako oni to mogu, onda može i on. Zato je javio da je bolestan i da moraju da pronađu nekog drugog ko će ujutro propovedati. Onda je rano sledećeg jutra ubacio svoje štapove za golf u automobil i krenuo na jedan udaljeni teren za golf. Mislio je da ga tamo niko neće prepoznati. Platilo je ulaznicu i sam otišao do prve rupe. Ali jedan anđeo je posmatrao ovog propovednika i pitao je Boga šta da radi sa ovim čovekom koji je slagao da je bolestan a sada se pripremao da udari lopticu. Bog je rekao, »Samo posmatraj.« Anđeo je možda pomislio da će ga Bog udariti munjom, ali tako nešto se nije dogodilo. Nije bilo ni zemljotresa, ni kiše - već jedan savršeni udarac. Lopta je iz prve upala u rupu! Anđeo nije mogao da poveruje. Šta je ovo? Kako? »Ali, Bože,« rekao je, »Kako si mogao da mu dozvoliš da iz prve pogodi rupu - mislio sam da ćeš ga kazniti!« Bog je rekao, »I kažnjavam ga - kome će smeti da ispriča?«

Kada doživimo nešto divno ili kada čujemo nešto uzbudljivo, teško da možemo da se obuzdamo - jednostavno moramo nekome da kažemo ili ćemo pući! Kada imate dobru vest koju treba da podelite, kome najpre kažete? Ja kažem svojoj ženi. Bez obzira koliko je vest velika ili beznačajna, uvek prvo kažem njoj. Posle nje, govorim ostalima u porodici, a onda prijateljima. Pretpostavljam da svako od nas ima nekoliko osoba kojima bi pojurio da kaže neku dobru vest. Za Andriju to je bio Petar. Mislim da je Andrija u svom srcu i umu znao da ga Petar neće samo saslušati, već da će ozbiljno primiti njegove reči. Pokazalo se da je to bila mudra strategija za Andriju, i verujem da bi tako bilo i sa nama.

Još jedna stvar u Andrijinim postupcima je činjenica da je Petra doveo Isusu. Zamišljam kako se događa formalno upoznavanje i Andrija govori, »Petre, hteo bih da te upoznam sa Isusom,« i »Isuse, ovoj je moj brat Petar.« Nije važno da li se dogodilo baš na taj način - važno je da je Andrija, pripadnik unutrašnjeg kruga, upoznao Petra, koji je bio napolju, sa Isusom. Ponovo treba da sledimo Andrijim primer. Možda nam je lako da sa drugima pričamo o vremenu, možda o novoj gradnji koja se događa, možda nam je zabavno da prepričavamo smešne stvari koje su se dogodile na crkvenim bogoslužjenjima - to je u redu, pričajte i to ako želite - samo nemojte da zaboravite da

pričate o Isusu. Ljudima je mnogo potrebnije da čuju o Isusu nego o projektu gradnje ili smešnom događaju.

Apostol Pavle piše u Kološanima 4,5,6: »Mudro živite prema onima koji su napolju, pazeći na vreme. Reč vaša da biva svagda u blagodati, solju začinjena, da znate kako vam svakome treba odgovarati.«

Ukratko, Pavle kaže da među mnogim stvarima o kojima možete da razgovarate, postoji nešto što ne smete da zaboravite - postarajte se da drugima govorite o Isusu. Vesti o projektu gradnje neće nikoga spasiti. Poznavanje svih smešnih događaja neće nikoga dovesti na nebo. To će učiniti samo poznavanje Isusa i vera u Njega.

U Rimljanima 10,12-14 nalazimo slične misli: »Jer nema razlike među Jevrejinom i Grkom: jer je On Bog svih, i bogat za sve koji Ga prizivaju. Jer koji god prizove ime Gospodnje spašće se. Kako će, dakle, prizvati koga ne verovaše? A kako će verovati koga ne čuše? A kako će čuti bez propovednika?«

Ilustracija: Svi se dobro sećate tragičnih događaja i priča o cunamiju koji je pogodio Tajland i okolne zemlje. Ali među strašnim vestima našlo se i nekoliko priča o dobrim stvarima. Jedna takva priča govori o morskim ciganima iz plemena Morgan. To je malo pleme od 181 ribara koji većinu godine provode u svojim čamcima, ribareći po morima. Ali u decembru žive u skloništim na plažama Tajlanda. Tu se pleme našlo nekoliko sati pre udara velikog talasa. Nalazili su se na putu opasnosti i verovatno bi svi poginuli da nisu primili srcu staru istinu koja se prenosila među njima tokom godina.

Generacije starešina plemena prenosile su ovu mudrost. Šezdeset petogodišnji poglavica sela Sarmao Katalaj kaže, »Starešine su nam rekla da ako se voda brzo povuče, ona će se opet pojaviti u istoj količini u kojoj je nestala.«

Tačno to se dogodilo. More se brzo povuklo sa plaža, ostavljajući ribe koje su se praćakale po obali. Kako bi bilo lako onima koji su živeli od mora da potrče tamo gde se do nedavno nalazila voda i svaku korpu koja im je na raspolaganju napune ribama. Neki ljudi su učinili tačno to na Južnom Tajlandu. Ali ne i pleme morskih cigana. Kada se voda povukla sa plaže, poglavica plemena je naredio svim članovima svog plemena da potrče u hram na planinama Južnog os-

trva Surin. Kada se voda sjurila na obalu, svih 181 članova plemena preživelo je jer su bili na visokom terenu.

Baš kao što je stara istina koja se prenosila niz generacije spasila morske cigane iz plemena Morgan - stara istina o Isusu, istina koja se prenosila niz generacije i koja je za nas zapisana u Bibliji, danas spasa-ava ljude. Zato vas pozivam da kao Andrija drugima prenesete spasonosnu istinu o Isusu. Ako još uvek niste postali hrišćani, podsećam vas da je samo Isus put, istina i život, i samo oni koji veruju u Njega mogu da uđu na nebo. Ako još niste predali svoje srce Isusu pozivam vas da to učinite sada...

Subota, 5. septembar 2026. Misionska propoved

APOSTOLSKA PERSPEKTIVA

1. Korinćanima 12,28-31.

»I jedne dakle postavi Bog u crkvi prvo apostole, drugo proroke, treće učitelje, a potom čudotvorce, onda darove isceljivanja, pomaganja, upravljanja, različne jezike.

Eda li su svi apostoli? Eda li su svi proroci? Eda li su svi učitelji? Eda li su svi čudotvorci?

Eda li svi imaju darove isceljivanja? Eda li svi govore jezike? Eda li svi kazuju?

Starajte se, pak, za veće darove; pa ću vam još bolji put pokazati.«

»I jedne dakle postavi Bog u crkvi prvo apostole...

Apostol je onaj koji je poslat sa porukom istine. Pavle identifikuje sebe kao Pavla, apostola, (»ni od ljudi, ni kroz čoveka, nego kroz Isusa Hrista i Boga Oca, koji Ga vaskrse iz mrtvih« Galatima 1,1).

Možemo da zahvalimo Bogu što nam je dao apostolsku službu, perspektivu i sidu da postignemo Njegov veliki nalog među svim grupama ljudi na zemlji. Jedino kada održavamo našu apostolsku strast, perspektivu i nastup, možemo da uživamo u potpunoj Božjoj sili u našoj zajednici i životu. Previše crkava je izgubilo apostolsku

perspektivu koju im je Bog dao i zbog toga pate. Slede neke karakteristike o tome šta čini apostolsku perspektivu:

1. Apostolska perspektiva se ne postiže kroz bilo kog čoveka već dolazi direktno od Isusa Hrista (Galatima 1,1). Ljudi koji steknu svoje otkrivenje, znanje i mudrost od Boga osećaju potrebu da to podele sa onima koji tek treba da čuju Jevanđelje Isusa Hrista. Onda možemo istinski da kažemo, »I sve šta god činite, od srca činite kao Gospodu, a ne kao ljudima. Znajući da ćete od Gospoda primiti platu nasledstva; jer Gospodu Hristu služite« (Kološanima 3,23.24). Ne moramo da postanemo razočarani kada mislimo da samo nekoliko ljudi ceni ono što činimo, jer više nismo zainteresovani da ugodimo ljudima, već Bogu koji istražuje naša srca.

2. Apostolska perspektiva daje strast prema onome što opterećuje Božje srce. Ljudsko oduševljenje, statistika ili izveštaji nisu dovoljno kako bi srce stalno bilo pokrenuto prema svetskom evangelizmu i organizovanju crkava. Poznavanje Isusa Hrista, Njegove reči, i intimna zajednica sa Svetim Duhom jedini su načini da se stekne strast za pronalaženje izgubljenih.

3. Apostolska perspektiva se pojačava molitvom. Pavle je pisao: »Zato i ja čuvši vašu veru u Hrista Isusa, i ljubav k svima svetima, Ne prestajem zahvaljivati za vas, i spominjati vas u svojim molitvama, Da Bog Gospoda našeg Isusa Hrista, Otac slave, dade vam Duha premudrosti i otkrivenja da Ga poznate, I bistre oči srca vašeg da biste mogli videti šta je nada Njegovog zvanja, i koje je bogatstvo slave nasledstva Njegovog u svetima« (Efescima 1,15-18).

Ilustracija: Jedan mladić iz jedne biblijske škole ponudio se da pomogne poznatom uličnom propovedniku Dejvidu Vilkersonu pre mnogo godina kada je ovaj propovedao na ulicama Njujorka. Vilkerson ga je pitao koliko vremena provodi u molitvi. Mladi student je procenio oko 20 minuta dnevno. Vilkerson mu je rekao, »Idi kući, mladiću. Provedi mesec dana moleći se 2 sata dnevno, svih 30 dana. Kada to uradiš, onda se vrati. Vrati se i možda ću razmisliti o tome da te pustim na ulice u kojima vladaju ubistva, silovanja, nasilje i opasnost. Ako te pošaljem sada sa 20 minuta molitve dnevno, to bi bilo kao da u bitku šaljem vojnika bez oružja, i ti bi poginuo.

4. Apostolska perspektiva znači napuštanje. Mi moramo da oslobodimo, ostavimo i odrekujemo se svojih prava i u potpunosti se predamo da sledimo Gospoda Isusa Hrista i da svakog dana uzimamo svoj krst ako želimo da steknemo apostolsku perspektivu (Luka 9,23). Toliko ljudi želi plodove Pavlove službe a nisu spremni da plate cenu koju je Pavle platio. On je pisao: »No šta mi beše dobitak ono primih za štetu Hrista radi. Jer sve držim za štetu prema prevažnom poznanju Hrista Isusa Gospoda svog, kog radi sve ostavih, i držim sve da su trice, samo da Hrista dobijem« (Filibljanima 3,7,8).

Ilustracija: Doktor Džems Dobson se vratio da govori u svojoj srednjoj školi u Teksasu gde je osvojio državni šampionat u tenisu godine 1958. Mислеći da bi mogao da vidi svoj trofej u vitrini sa trofejima, pre nego što je ušao u auditorijum doktor Dobson je otišao da ga potraži i nije ga našao. Otišao je iza škole i tu je pronašao svoj trofej, na gomili sa smećem. Tog dana je rekao učenicima: »Svi veliki životni trofeji uskoro će postati smeće. Nemojte da radite za ono što će propasti, već sakupljajte sebi blago na nebu.« Hvala Bogu što je doktor Džems Dobson ostavio toliko mnogo zemaljskih trofeja kako bi mogao da pokaže apostolsku perspektivu u pomaganju da se što više porodica širom sveta osvoji za Isusa Hrista.

(Džems Dobson je predsednik odbora organizacije »Fokus na porodici«, koju je osnovao 1977. godine. On takođe ima svakodnevni radio program koji se emituje na više od dvanaest jezika i sluša ga više od 220 miliona ljudi u 164. zemlje. On je evangelistički hrišćanin sa konzervativnim stavom prema teologiji i politici. Završio je psihologiju u Kaliforniji. Primedba prevodioca.).

5. Apostolski smer daje nam sposobnost da načinimo prioritete u našoj viziji i odredimo šta je od osnovne važnosti Bogu. Previše mnogo ljudi obavlja aktivnosti bez usmeravanja na pobeđivanje, obučavanje i umnožavanje spasenih među 8000 izgubljenih grupa ljudi na svetu. Da li shvatate da nikada nećete biti osoba koja je usmerena na održavanje zajednice ako se usmerite na žetvu? Isus je rekao, »A gledajući ljude sažali Mu se, jer behu smeteni i rasejani kao ovce bez pastira. Tada reče učenicima svojim: Žetve je mnogo, a poslanika malo. Molite se, dakle, Gospodaru od žetve da izvede poslanike na žetvu svoju« (Matej 9,36-38). Bog želi da svaka grupa ljudi na zemlji doživi pravo bogoslužjenje u Duhu i istini koje će se

najbolje dogoditi kroz ljude koji su usmereni na ispunjavanje velikog naloga, jer obožavaju i vole Gospoda svim svojim srcem, dušom, snagom i umom (Luka 10,27).

6. Apostolska perspektiva donosi odluke zasnovane na Božjim svrhama, planovima i proslavljanju. Drugim rečima, sve naše odluke zavisice od onoga što će doneti veće proslavljanje, ispunjavanje Božje svrhe - objavljivanje Njegove slave po celoj zemlji, Njegovih planova svakom plemenu, jeziku i narodu, da svi dođu i večno Ga obožavaju.

Ilustracija: Flojd MekKlung, bivši predsednik organizacije »Mladi sa misijom« piše: »Ako živite bez vizije o Božjoj slavi koja ispunjava celu zemlju, nalazite se u opasnosti da služite svojim snovima o veličini, dok čekate da vam Bog kaže šta »dalje da radite.« Postoji previše uhranjenih i nemotivisanih hrišćana koji se kriju iza izgovora da im se Bog još nije obratio. Oni čekaju da čuju glasove ili sanjaju snove - a sve vreme žive da bi zarađivali novac, obezbeđivali svoju budućnost, dobro se oblačili i zabavljali.«

7. Apostolska perspektiva je verna apostolskoj tradiciji i modelu novozavetnih apostola. Pavle je pisao: »I tako se trudih da propovedim jevanđelje ne gde se spominjaše Hristos, da na tuđoj zakopini ne zidam; Nego kao što je pisano: Kojima se ne javi za Njega, videće; i koji ne čuše razumeće« (Rimljanima 15,20.21). Ovo je i apostolska tradicija i model za sve koji žele da ispune Božju volju za svoju crkvenu zajednicu. Apostolska perspektiva nam pomaže da podignemo pogled i vidimo polja koja su zrela za žetvu, čak i danas.

Ilustracija: Tradicija kaže da su apostoli umrli na sledeće načine: Matej je doživeo mučeništvo jer je bio pogubljen mačem u udaljenom gradu u Etiopiji. Marko je izdahnuo u Aleksandriji, nakon što su ga okrutno vukli kroz ulice tog grada. Luka je bio obešen o maslinu u klasičnoj Grčkoj. Jovan je bačen u kotao pun vrelog ulja ali uspeo je čudesno da izbegne smrt, posle toga je prognan na Patmos. Petar je bio razapet u Rimu, glavom okrenutom nadole. Jakovu starijem je odsečena glava u Jerusalimu. Jakov mlađi je bio bačen sa visokog tornja hrama, a zatim pretučen do smrti. Vartolomeju je naživo oderana koža sa tela. Andrija je vezan za krst i propovedao je onima koji su ga pogubljivali sve dok nije umro. Toma je proboden kopljem u Koromandelu u Istočnoj Indiji. Juda je strelama gađan do smrti.

Varnava od neznabožaca je kamenovan do smrti u Saloniki. Pavlu je, posle raznih mučenja i progonstava, odsečena glava u Rimu po naređenju Imperatora Nerona.

8. Apostolska perspektiva je spremnost da se borimo u dobroj borbi vere. U Delima 21 učili smo o Pavlovoj nepokolebljivoj odlučnosti da pati i umre da bi ispunio svoj apostolski poziv da bude svetlost neznabošcima. »I došavši k nama uze pojas Pavlov i svezavši svoje ruke i noge reče: Tako veli Duh Sveti: Čoveka kog je ovaj pojas, ovako će ga svezati u Jerusalimu Jevreji, i predaće ga u ruke neznabožaca. I kad čusmo ovo, molismo i mi i ondašnji da ne ide gore u Jerusalim. A Pavle odgovori i reče: Šta činite te plaćete i cepate mi srce? Jer ja ne samo svezan biti hoću, nego i umreti u Jerusalimu gotov sam za ime Gospoda Isusa. A kad ga ne mogasmo odvratiti, umukosmo rekavši: Volja Božja neka bude« (Dela 21,11-14).

Primena: Prava apostolska perspektiva vodiće nas dalje kada razne vrste ljudi, problema i nevolja pokušaju da nam stanu na put.

Ilustracija: Flojd MekKlung piše o problemima u apostolskom donošenju odluka:

»Apostolsko donošenje odluka započinje sa strašću prema Božjoj slavi među narodima i zatim se postavlja pitanje: »Gde ću Ti služiti?« Većina ljudi čini suprotno. Oni pitaju gde i kada a da nemaju otkrivenje Njegove slave među narodima. Da li je onda ikakvo čudo što nikada ne čuju da Bog kaže »Idite.« Oni nisu negovali strast prema Božjim strastima. Razne vrste sitnih želja drže ih zarobljenima. Oni to možda nikada ne shvataju.«

Hajde da predstavimo naš život, sredstva i odluke kao živu žrtvu Bogu, svetu i prihvatljivu kod Njega, jer je to jedina razumna služba Bogu koji je dostojan da primi svu našu hvalu, pokornosti i sve.

IV tromesečje

Subota, 3. oktobar 2026. Misionska propoved

KAKO DOĆI DO LJUDI S JEVANĐELJEM

Luka 10,25-37.

»I gle, ustade jedan zakonik i kušajući Ga reče: Učitelju! Šta ću činiti da dobijem život večni?

A On mu reče: Šta je napisano u zakonu? Kako čitaš?

A on odgovarajući reče: Ljubi Gospoda Boga svog svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svom misli svojom, i bližnjeg svog kao samog sebe.

Reče mu pak: Pravo si odgovorio; to čini i bićeš živ.

A on htjede da se opravda, pa reče Isusu: A ko je bližnji moj?

A Isus odgovarajući reče: Jedan čovek silažашe iz Jerusalima u Jerihon, pa ga uhvatiše hajduci, koji ga svukoše i izraniše, pa otidoše, ostavivši ga pola mrtva.

A iznenada silažашe onim putem nekakav sveštenik, i videvši ga prođe.

A tako i Levit kad je bio na onome mestu, pristupi, i videvši ga prođe.

A Samarjanin nekakav prolazeći dođe nad njega, i videvši ga sažali mu se;

I pristupivši zavi mu rane i zali uljem i vinom; i posadivši ga na svoje kljuse dovede u gostionicu, i ustade oko njega.

I sutradan polazeći izvadi dva groša te dade krčmaru, i reče mu: Gledaj ga, i šta više potrošiš ja ću ti platiti kad se vratim.

Šta misliš, dakle, koji je od one trojice bio bližnji onome što su ga bili uhvatili hajduci?

A on reče: Onaj koji se smilovao na njega. A Isus mu reče: Idi, i ti čini tako.«

Evangelizam je za svakog vernika. Svako može da posegne ka drugima i da govori o Hristu. To je stvarno prilično jednostavno. Danas želim da vam kroz parabolu o Milostivom samarjaninu prikazem proces koji se jednostavno koristi u osvajanju ljudi za Hrista.

I. Prvi korak - otvorite oči

A. U našem odlomku iz Svetog Pisma naišle su tri različite osobe i videle čoveka koji je ležao pored puta.

B. Samarjanin je bio treća osoba koja ga je videla.

C. Pronaći nekoga ko ima potrebu je lako ako otvorite oči.

D. Još je lakše pronaći nekoga kome je potreban Hristos.

E. Previše često smo krivi zato što nosimo tamne naočari.

F. Prolazimo pored onih koji su povređeni kao da ih uopšte nismo ni videli.

G. To može da se očekuje od sveta, ali ne i od Crkve.

H. Mi treba da budemo tragaoci.

I. Luka 19,10 kaže da je Isus došao da nađe i spasi one koji su izgubljeni.

J. I mi treba da radimo to isto.

K. Samo treba da otvorite oči i da namerno potražite izgubljene i povređene.

L. Crkva ima najveću vest na svetu i ispričaće je nekome samo ako on slučajno zabasa u zgradu.

M. Ako želimo da osvajamo ljude, moraćemo da otvorimo oči i da ih potražimo.

II. Drugi korak - Otvorite srce

A. Samarjanin, kao i sveštenik i Levit, video je čoveka u nevolji, ali samo je on imao saosećanja.

B. Pismo kaže da se sažalio na čoveka kada ga je video.

C. Mi moramo naš evangelizam da učinimo ličnim.

D. To nije nešto što treba da radimo radi brojki, već radi poziva srca.

E. Na ovom svetu postoje stvari koje me dovode do suza.

F. Ali to najbrže čini saosećanje.

G. Šta će se reći o Crkvi ako nema iskrenu brigu prema izgubljenima ili povređenima?

H. Današnja crkva je često ispunjena uznemirenim srcima. Ljudi se boje da pokažu svoja osećanja.

I. Boje se da pokažu bilo koji znak koji bi mogao da se smatra slabošću. Kakva tragedija.

J. To nas često sprečava da otvorimo srce onima koji su povređeni.

K. Ako želimo da osvajamo ljude, moramo ne samo da otvorimo naše oči, već i da otvorimo naša srca i dozvolimo da Božja ljubav obuhvati svet oko nas.

III. Treći korak - Otvorite ruke

A. Samarjanin je otvorio oči i video čoveka u nevolji. Otvorio je srce i sažalio se nad njim. Onda je načinio razliku u čovekovom životu tako što je otvorio svoju ruku, posegao i pomogao mu.

B. Jakov svojoj poslanici kaže: 2,15.16: »Ako, na primer, brat i li sestra goli budu, ili nemaju šta da jedu, I reče im koji od vas: Idite s mirom, grejte se, i nasitite se, a ne da im potrebe telesne, šta pomaže?«

C. Isus nikada nije tako funkcionisao. On se kretao među »grešnicima« sa otvorenim očima, otvorenim srcem i otvorenim rukama.

D. Ako želimo da budemo uspešni u osvajanju ljudi za carstvo, moraćemo da radimo isto to.

E. Moraćemo da otvorimo ruke i dočekamo one koji imaju potreba.

F. To su oni čiji život je pun greha.

G. Onda možemo sa njima da podelimo »Živu vodu« i »Hleb života« koji nas kao vernike održava iz dana u dan.

H. Moraćemo to da učinimo ličnim, što znači da morate da delujete kao pojedinci.

I. Kao crkva, možemo da delujemo kroz službe, a kao vernici, možete da delujete vašim rukama.

J. Kada počnete da posežete za ljudima otvorenim rukama, srcem koje saoseća, uspećete u tome.

K. Koliko vas je videlo ljude kojima je potreban Gospod?

L. Koliko od vas je osećalo težinu u srcu zbog toga?

M. Koliko od vas je pružilo ruku da lično podelite ono što Hristos može da uradi?

N. Da biste bili uspešni, morate da činite sve ove tri stvari. Ako učinite manje od toga, doživetećete neuspeh.

Kako ćete odgovoriti na poruku ovog jutra? Možete da je zaneimate, ili možete da je prihvatite. Jedno je ispravno a drugo je pogrešno. Bilo kako bilo, VI ćete stajati jednog dana pred Gospodom Isusom i dati odgovor. Da li osvajate ljude za Božje carstvo?

Subota, 7. novembar 2016. Misionska propoved

MUDRI KAO ZMIJE I BEZAZLENI KAO GOLUBOVI

Matej 10,11-16.

»A kad u koji grad ili selo uđete, ispitajte ko je u njemu dostojan, i onde ostanite dok ne izidete.

A ulazeći u kuću nazovite joj: Mir kući ovoj.

I ako bude kuća dostojna, doći će mir vaš na nju; a ako li ne bude dostojna, mir će se vaš k vama vratiti.

A ako vas ko ne primi niti poslušna reči vaše, izlazeći iz kuće ili iz grada onog, otresite prah s nogu svojih.

Zaista vam kažem: lakše će biti zemlji sodomskoj i gomorskoj u dan strašnog suda nego li gradu onom.

Eto, ja vas šaljem kao ovce među vukove: budite dakle mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi.«

Dozvolite mi da vam postavim jedno pitanje: Kada pomislite na zmije, da li mislite o pozitivnim ili negativnim osobinama?

Evo još jednog pitanja: Kada kažemo da je neko zmija, da li je to kompliment? Nije, to je uvreda, zar ne?

Ali verovali ili ne, zmije imaju i neke dobre osobine.

Danas ćemo govoriti o biblijskom izveštaju o tome kako Isus šalje dvanaesticu apostola, i obučava ih kako da budu misionari.

On im daje dosta uputstava dok se spremaju da dožive za sebe službu nošenja dobre vesti o Isusu drugima.

U prvih nekoliko stihova ovog poglavlja On im uglavnom govori šta da ponesu i kome da idu, a sada govori kako da idu i kako da se ponašaju prema ljudima koje će sresti.

Matej 10,11-16: »A kad u koji grad ili selo uđete, ispitajte ko je u njemu dostojan, i onde ostanite dok ne iziđete. A ulazeći u kuću nazovite joj: Mir kući ovoj. I ako bude kuća dostojna, doći će mir vaš na nju; a ako li ne bude dostojna, mir će se vaš k vama vratiti. A ako vas ko ne primi niti poslušati reči vaše, izlazeći iz kuće ili iz grada onog, otresite prah s nogu svojih. Zaista vam kažem: lakše će biti zemlji sodomskoj i gomorskoj u dan strašnog suda nego li gradu onom. Eto, ja vas šaljem kao ovce među vukove: budite dakle mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi.«

Postoje neke pouke koje ovde možemo da naučimo od Isusa, i želim ovog jutra da se usmerim na to.

Možemo da izvučemo tri pouke iz kojih svi možemo da imamo koristi, koje će pomoći vama kao pojedincima i ovoj crkvi kao celini, da budemo uspješni u poslu koji nam je Isus dao - da budemo Njegovi ambasadori.

Evo prve pouke:

Neki će prihvatiti poruku a neki neće.

To je osnovni zaključak stihova 11-15.

Ne žele svi da slušaju o Isusu!

Postoje razni razlozi za to. Neki ne veruju da im je potreban Spasitelj jer nikada nisu bili dovoljno »zli« da bi otišli u pakao, ili su bili »dovoljno dobri« da bi otišli na nebo.

Neki su odvraceni od strane nazovi hrišćana i ne žele da imaju bilo kakve veze sa Isusom ili sa onima koji Ga predstavljaju.

Moguće je da sebe smatraju »religioznima« i misle da je to dovoljno, i da ne moraju da svoju ličnu veru stave u Hrista.

Možda su Muslimani, Jevreji, Budisti ili šta god, i oni veruju u to i zato nisu zainteresovani za Isusa.

Ali kakav god da je razlog, činjenica koja je važila u Isusovo vreme važi i danas: Neki Ga ne žele.

Pa, koji je onda odgovor? Radite sa onima koji Ga žele, i nemojte raditi sa onima koji Ga ne žele.

To je prilično jednostavno.

Treba da imamo na umu činjenicu da Božji sud očekuje one koji ne žele Isusa.

Da se vratimo na 15. stih: »Zaista vam kažem: lakše će biti zemlji sodomskoj i gomorskoj u dan strašnog suda nego li gradu onom.«

Šta se dogodilo sa Sodomom i Gomorom? Bog ih je zbrisao sa lica zemlje. Ali koliko god da je to strašno, biće još gore onim ljudima koji odbace Hrista.

Hajde za trenutak da razgovaramo o onima koji prihvataju dobru vest o Isusu.

To su ljudi sa kojima možete da se udružite da budete još uspešniji u osvajanju nekog područja za Hrista.

To su ljudi koji ne samo da veruju u poruku, već podržavaju radnike. Isus im je govorio da, dok nose vest u različite gradove, treba da ostanu kod onih koji su otvoreni prema poruci.

Možete da zamislite kako su se apostoli osećali kada su ulazili u neki grad sa porukom i znali su da će ih neki odbaciti, a zatim bi pronašli osobu koja ne samo što je slušala poruku, već im je ponudila krov nad glavom i hranu tokom njihove misije.

Ali poenta stihova 11-15 je da će neki prihvatiti vas i poruku, a drugi neće. Bog će suditi onima koji je ne prihvate.

U tom kontekstu možemo da pogledamo Isusove sledeće reči:

»Budite mudri kao zmije...«

Na prvi pogled čini se da Isus govori ljudima da treba da budu »prepredeni«, »lukavi« ili nešto tako.

Evo jedne definicije: »Biranje mudrih moći rasuđivanja, pametnih i razumnih« (Oksfordski rečnik engleskog jezika, prim. prev.)

To ne znači »lukavo« ili »prepredeno«, ili »prevarno.«

Isus je upravo rekao kako će neki ljudi reagovati prema dobroj vesti o Božjem carstvu: Neki će prihvatiti a neki neće.

Trebalo je da učenici budu oprezni u načinu ponašanja prema ljudima gde god da su odlazili. Morali su da drže otvorene povodom toga kako da utiču za Isusa na ove ljude. Potrebno je da i mi činimo to isto.

Dozvolite da vam dam tri oruđa za uspešno prenošenje dobre vesti, u bilo kojoj kulturi, okruženju ili vremenu:

* **Oprez**

Ovo jednostavno znači izbegavanje nesmotrenosti.

Naša revnost i uzbuđenje prema Hristu treba da bude uravnoteženo uz pomoć opreza.

Ponekada naše oduševljenje može da nas uvede u nevolju. U našoj želji da osvajamo izgubljene za Hrista, mi govorimo i radimo nešto što otuđuje i tera ljude, umesto da ih privlači bliže Hristu.

Ili možda preduzimamo nepotrebne rizike u opasnim situacijama koje, ako pravilno postupimo, ne bi bile toliko opasne i bile bi mnogo uspešnije.

Primenjivanje opreza čuva Isusovog sledbenika od nepotrebnih nevolja tokom odnošenja poruke drugima.

Dozvolite da vam dam primer nesmotrenosti.

Pre nekoliko godina jedan posao je započeo u Bruklinu. Neću opisati kakav je to bio posao, samo ću reći da ni jedan Isusov sledbenik ne bi mogao da pronađe razlog da tamo ode. Bio je to nemoralni posao koji se provukao kroz rupe gradskog zakona.

Bila su dva čoveka u crkvi koji su želeli da urade nešto povodom tog mesta. Voleli su Isusa i voleli su ljude, mislili su da je ovo mesto opasno, i bili su u pravu.

Smislili su plan: organizovaće malu paradu u toj ulici. U ovoj paradi biće jedna kočija na čijim će stranama biti napisane opomene da ako se ovom poslu dozvoli da ostane, on će značiti smrt za grad.

Kada bi se kočija zaustavila ispred te određene zgrade, jedan od ovih ljudi bi propovedao poruku, govoreći o sudu nad onima koji su se bavili ovim poslom.

Kada su ovi ljudi ispričali o svojoj ideji svom pastoru, hvala Bogu, on je imao dovoljno mudrosti da im postavi neka pitanja koja su im pomogla da malo više razmisle o ovome, i odlučili su da odustanu od ideje.

Kao što sam već rekao, ovi ljudi su voleli Isusa i voleli su ljude. Nastupali su iz ljubavi i revnosti zbog Hrista. Ali njihovi postupci nisu bili oprezni. Nastalo bi ismevanje i njih i Božjeg dela.

Isus nam govori da ćemo imati dosta toga ako samo živimo za Njega i govorimo drugima o Njemu, a da ne moramo da idemo i tražimo nevolje.

Evo drugog oruđa koje nam je potrebno da postanemo mudri kao zmije:

* Mudrost

Postoje mnoge definicije za mudrost, ali ova je osnovna:

Upotrebljavanje prave informacije na pravi način.

To znači sakupljanje informacija koje će vam pomoći da saznate nešto o osobi ili osobama na koje pokušavate da utičete za Hrista.

Zatim pristupite toj osobi ili osobama na način na koji znate da će učiniti da oni slušaju.

Da se za trenutak vratimo onim ljudima sa idejom. Oni su imali pravu informaciju - posao je bio nemoralan i Bog nije bio zadovoljan. Ali nisu bili mudri u načinu na koji su želeli da iskoriste informaciju.

Drugi deo ovog je da razumete da ne možete svima da pristupite na isti način. Morate da budete u stanju da komunicirate na različite načine sa različitim ljudima.

To me dovodi do trećeg oruđa koje možemo da koristimo da bismo bili mudri kao zmije, a to je...

* **Taktičnost**

Govorenje prave informacije na pravi način.

Možda imate sve ispravne informacije o Isusu, ali ako ne možete da ih prenesete na način koji pokazuje osetljivost prema drugim ljudima, vi ćete ih odbiti, i biće im mnogo teže da prepoznaju istinu.

Znate, kada postanemo uzbuđeni zbog nečega, skloni smo da mnogo pričamo o tome i ubeđeni smo da će i svi ostali biti uzbuđeni koliko i mi.

Tako mi pričamo o tome, i ubrzo nešto shvatamo. Otkrivamo da ljudi ne samo što nisu uzbuđeni zbog toga, već više ni ne žele da nas slušaju.

Hajde da pređemo na poslednji deo poslednje Isusove rečenice u ovim stihovima, a to je »bezazleni kao golubovi.«

Mislim da ovde ne treba da trošimo mnogo vremena, jer ova rečenica govori sama za sebe.

Ovde se radi o integritetu.

Kada donosimo dobru vest o Isusu, uvek treba to da činimo na načine koji su legalni, etički i pokazuju poštovanje.

U svetu postoje ljudi koji jevanđelje koriste za sopstvenu dobit i izazivaju prezir prema Isusovoj poruci i Njegovim sledbenicima.

Pavle je to video i u svoje vreme i govorio je u tome u 2. Korinćanima 2,17: »Jer mi nismo kao mnogi koji nečisto propovedaju reč Božiju, nego iz čistote, i kao iz Boga, pred Bogom, u Hristu govorimo.«

Neka niko ne može da vas osudi zbog toga što nešto radite »ispod tezge« ili maglovito.

Ne postoji nikakvog razloga da ljudi budu magloviti ili tajanstveni kada propovedaju jevanđelje ljudima.

Ljudima će biti drago da slušaju o Isusu, i ne morate da budete »podmukli« zbog toga.

Budite bezazleni kao golubovi dok nosite dobru vest o Isusu.

Zaključak

Na kraju ove poruke želim da vam pročitam jedan citat iz jednog novozavetnog komentara: »Biti »mudri kao zmije« govori o razumu i pameti. Biti »bezazleni kao golubovi« govori o iskrenosti i čistim na-

merama. Isusovim sledbenicima potrebno je i jedno i drugo da bi se pripremili za bitku koja je pred njima. Oni ne treba da se boje bitke, već prema njoj treba da se odnose sa integritetom« (Life Application Concise New Testament Commentary).

Ovo je odličan zaključak.

Istina je da dok težimo da drugima govorimo o oproštenju greha i nebeskom domu koji im daje vera u Isusa, naići ćemo na razne vrste reakcija koje će se protezati od uzbuđenog prihvatanja do nasilnog odbijanja.

To se dogodilo učenicima; dogodiće se i vama. Dogodilo se čak i samom Isusu.

Ali ako prihvatite istinu da uz Božju pomoć, sa ova tri oruđa opreza, mudrosti i taktičnosti, možemo da pređemo dug put pomažući ljudima da pronađu večni život.

Zatražite od Boga da vam da oruđa i hrabrosti da ih koristite, na spasenje drugih i radi Božjeg carstva.

Subota, 5. decembar 2026. Misionska propoved

HRISTOVI PRINCIPI ZA EVANGELIZAM

Matej 10,5-42.

»Ovih dvanaest posla Isus i zapovedi im govoreći: Na put neznažaca ne idite, i u grad samarjanski ne ulazite.

Nego idite k izgubljenim ovcama doma Izrailjevog.

A hodeći propovedajte i kazujte da se približilo carstvo nebesko.

Bolesne isceljujte, gubave čistite, mrtve dižite, đavole izgonite; za badava ste dobili, za badava i dajite.

Ne nosite zlata ni srebra ni bronze u pojasima svojim,

Ni torbe na put, ni dve haljine ni obuće ni štapa; jer je poslanik dostojan svog jela.

A kad u koji grad ili selo uđete, ispitajte ko je u njemu dostojan, i onde ostanite dok ne izidete.

A ulazeći u kuću nazovite joj: Mir kući ovoj.

I ako bude kuća dostojna, doći će mir vaš na nju; a ako li ne bude dostojna, mir će se vaš k vama vratiti.

A ako vas ko ne primi niti poslušati reči vaše, izlazeći iz kuće ili iz grada onog, otresite prah s nogu svojih.

Zaista vam kažem: lakše će biti zemlji sodomskoj i gomorskoj u dan strašnog suda nego li gradu onom.

Eto, ja vas šaljem kao ovce među vukove: budite dakle mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi.

A čuvajte se od ljudi; jer će vas oni predati sudovima, i po zbornicama svojim biće vas.

I pred vlastelje i careve vodiće vas mene radi za svedočanstvo njima i neznabošcima.

A kad vas predadu, ne brinite se kako ćete ili šta ćete govoriti; jer će vam se u onaj čas dati šta ćete kazati.

Jer vi nećete govoriti, nego Duh Oca vašeg govoriće iz vas.

A predaće brat brata na smrt i otac sina; i ustaće deca na roditelje i pobiće ih.

I svi će mrzeti na vas imena mog radi; ali koji pretrpi do kraja blago njemu.

A kad vas poteraju u jednom gradu, bežite u drugi. Jer vam kažem zaista: nećete obići gradova Izrailjevih dok dođe Sin čovečiji.

Nema učenika nad učiteljem svojim ni sluge nad gospodarom svojim.

Dosta je učeniku da bude kao učitelj njegov i služi kao gospodar njegov. Kad su domaćina nazvali Velzevulom, a kamo li domaće njegove?

Ne bojte ih se dakle; jer nema ništa sakriveno što se neće otkriti, ni tajno što se neće doznati.

Šta vam govorim u tami, kazujte na vidiku; i šta vam se šapće na uši, propovedajte s krovova.

I ne bojte se onih koji ubijaju telo, a dušu ne mogu ubiti; nego se bojte Onog koji može i dušu i telo pogubiti u paklu.

Ne prodaju li se dva vrapca za jedan dinar? Pa ni jedan od njih ne može pasti na zemlju bez oca vašeg.

A vama je i kosa na glavi sva izbrojana.

Ne bojte se, dakle; vi ste bolji od mnogo vrabaca.

A koji god prizna mene pred ljudima, priznaću i ja njega pred Ocem svojim koji je na nebesima.

A ko se odrekne mene pred ljudima, odreći ću se i ja njega pred Ocem svojim koji je na nebesima.

Ne mislite da sam ja došao da donesem mir na zemlju; nisam došao da donesem mir nego mač.

Jer sam došao da rastavim čoveka od oca njegovog i kćer od matere njene i snahu od svekrve njene:

I neprijatelji čoveku postaće domašnji njegovi. Koji ljubi oca ili mater većma nego mene, nije mene dostojan; i koji ljubi sina ili kćer većma nego mene, nije mene dostojan.

I koji ne uzme krst svoj i ne pođe za mnom, nije mene dostojan.

Koji čuva dušu svoju, izgubiće je; a koji izgubi dušu svoju mene radi, naći će je.

Koji vas prima, mene prima; a koji mene prima, prima Onog koji me je poslao.

Koji prima proroka u ime proročko, platu proročku primiće; a koji prima pravednika u ime pravedničko, platu pravedničku primiće.

I ako ko napoji jednog od ovih malih samo čašom studene vode u ime učeničko, zaista vam kažem, neće mu plata propasti.«

Citat: Lako je odrediti da li nešto gori. Ono pali druge materijale. Bilo koja vatra koja se ne širi postepeno će se ugasiti. Crkva bez evangelizma je suprotnost u izrazima, baš kao što je kontradiktorna i vatra koja ne gori. (Christian Theology in Plain Language, p. 162.)

Ričard Nibur je zaključio srž liberalne teologije u jednoj jedinjoj rečenici. Ovo pokazuje kako i zašto su mnoge crkve izgubile svoju revnost prema evangelizmu. »Bog bez gneva dovodi ljude bez greha u carstvo bez suda kroz delo Isusa Hrista bez krsta.«

1. Idite izgubljenim ovcama. Očekuje se da se svi koji su Hristovi učenici bave nekom vrstom evanđeoske službe. Funkcija pastira je da traži i spasava one koji su izgubljeni. Hristovi učenici istražuju, prave strategiju i sprovode evanđeosku službu najpre u svojim Jerusalimima, zatim u svojim Judejama, zatim u svojim Samarijama

i sve do krajeva sveta, kako bi pomogli u dopiranju do svih 18,800 grupa ljudi na planeti (Dela 1,8). Isus pretpostavlja da ćemo mi kao hrišćani težiti da vratimo izgubljene ka pomirenju sa Velikim Pastirom. Učenici koji se ne bave evangelizmom žive u neposlušnosti Gospodu. Još gore, učenici koji se ne bave evangelizmom ne žive u skladu sa svojim identitetom Hristovih sledbenika. Isus je rekao, »Jer je Sin čovečiji došao da nađe i spase šta je izgubljeno« (Luka 19,10). Evangelizam nije mogućnost za Hristove učenike. Hajde da budemo odlučni i usmereni povodom misionske službe.

2. Propovedajte Božje carstvo. Carstvo doslovno znači »Područje careve vladavine ili kontrole.« Mi treba da objavljujemo prednosti koje će svaki pojedinac imati ako Isusa Hrista načini svojim Spasiteljem i Gospodom. Objasnite da sve počinje sa ličnom zajednicom sa Hristom koji je vrata neba. Pre nego što ljudi pristanu da se pokore Hristovoj kontroli, njih treba upoznati sa Carem i Pastirom koji ih voli. Isus je rekao, »Ja sam vrata; ko uđe kroza me spašće se, i ući će i izići će, i pašu će naći« (Jovan 10,9). Svi treba da se okrenu od traženja kontrole nekog drugog cara nad njihovim životom. Jedini pravi Car je Isus Hristos. Kada pomažemo ljudima da nauče kako da traže Božje carstvo i pravdu njegovu, videće da će se sve njihove druge potrebe ispuniti kroz Gospodnje blagoslove.

3. Zabadava ste dobili, zabadava i dajte. Evangelizam je izražavanje prevelike zahvalnosti za ono što je Gospod učinio za nas kroz Isusa Hrista. Mi treba da obavljamo službe misionstva i evangelizma sa stavom blagodati. Ne treba da smatramo da nešto radimo zbog osećaja dužnosti. Evangelizam treba da potiče iz preliivanja naše zahvalnosti za ono što je Gospod uradio za nas. Treba da budemo kao četiri gubavca koji su otkrili zlato u logoru u 2. O carevima 7,9 i rekli: »Ne radimo dobro; ovaj je dan dan dobrih glasova; a mi ćutimo. Ako uščekamo do zore, stignuće nas bezakonje. Zato sada hajde da idemo i javimo domu carevom.« Ako ljudi ne propovedaju dobru vest o Hristu oni će biti odgovorni zbog svog neuspeha da podele lek za greh i večni život kroz spasonosnu veru u Isusa Hrista. Postoje posledice ako ne propovedamo dobru vest koju nam je Isus dao.

4. Ispunjavajte potrebe. Isus je rekao, »Bolesne isceljujte, gubave čistite, mrtve dižite, đavole izgonite« (Matej 10,8). Hristos nas uči da treba da ispunjavamo fizičke, emotivne, mentalne, društvene,

kulturološke i duhovne potrebe ljudi kojima služimo. Džek Kemp, bivši kongresmen iz Njujorka, jednom je rekao Leriju Kingu u intervjuu za Si-En-En: »Ljude nije briga koliko znate sve dok ne saznaju koliko brinete.« Misionari u Africi sada žanju veliku žetvu novih duša jer su pioniri organizovali bolnice, škole i skloništa za gubave kako bi ispunili potrebe ljudi u mnogim zemljama na Afričkom kontinentu. Oko godine 1800. bilo je manje od 10 miliona pravih hrišćana u Africi, a danas ih ima oko 400 miliona zbog semena ljubavi koje su posejali rani misionari.

Ilustracija: Jednom je Napoleon rekao svojim vojnicima da zasađe drveće duž ulica u Parizu kako bi imao hladovinu za svoje vojnike. Jedan od glavnih oficira je rekao, »Možda će trebati i do dvadeset i pet godina dok to seme ne postane veliko drvo.« Napoleon je zastao i rekao, »Pa, počnite odmah, nema smisla da još čekate.« Potrebno je da počnemo tu gde se sada nalazimo, da sada posejemo seme ljubavnosti koje će ispuniti potrebe ljudi kojima služimo. Bog će videti da će Njegova volja ostvaruje ako jednostavno verujemo i slušamo Njegove zapovesti.

5. Verujte da će vas Bog održavati. Isus je rekao, »Ne nosite zlata ni srebra ni bronzne u pojasima svojim« (Matej 10,9). »A Bog moj da ispuni svaku potrebu vašu po bogatstvu svom u slavi, u Hristu Isusu« (Filibljanima 4,19). Neki ljudi oklevaju da se bave evangelizmom jer misle da nemaju dovoljno znanja, sredstava ili emotivne snage. Oni treba da shvate da kada napredujemo u Bogu neće nam nedostajati ništa što je dobro.

Citat: Hadson Tejlor, poznati pionirski misionar u Kini, rekao je: »Božjoj volji koja se ispuni na Božji način neće nedostajati Božje podrške.« Božja volja vas nikada neće odvesti tako gde Njegova blagodat ne može da vas sačuva.

6. Radite sa onima koji reaguju. Isus je rekao, »A kad u koji grad ili selo uđete, ispitajte ko je u njemu dostojan, i onde ostanite dok ne izidete« (Matej 10,11.12). Zatražite od Boga da vas vodi ka ljudima i zajednicama i grupama gde možete da pronađete one koji su zainteresovani za vas i vašu poruku. Neka mesta odgovaraće nekim evanđelistima, ali ne i drugima. Treba da shvatite da mnogo puta ljudi odbacuju poruku zbog glasnika. Mnoge društveno-kulturološko-vaspitne tačke treba da se prevaziđu pre nego što ljudi prihvate vas

i vašu poruku. Svaka ptica svome jatu teži. Mnogi misionari uče da kada rade uz pomoć lokalnih evanđelista, onda su mnogo uspješniji, jer lokalni glasnici se smatraju poverljivijima i ukazuje im se više poverenja zbog njihovog jezika, društvene, kulturološke i obrazovne identifikacije sa slušaocima.

7. Zaobidite one koji ne reaguju. Isus je rekao, »A ako vas ko ne primi niti poslušaj reči vaše, izlazeći iz kuće ili iz grada onog, otresite prah s nogu svojih. Zaista vam kažem: lakše će biti zemlji sodomskoj i gomorskoj u dan strašnog suda nego li gradu onom« (Matej 10,14.15). Nemojte odbijanje da primite lično. Nemojte da tako primete kritiku jer mnogi ljudi reaguju iz ubeđenja u svoj greh. Isus je rekao: »Ko vas sluša mene sluša; i ko se vas odriče mene se odriče; a ko se mene odriče, odriče se Onog koji je mene poslao« (Luka 10,16). One koji vas odbace predajte Gospodu, jer je On sasvim u stanju da se obračuna sa njima u Njegovo vreme i na Njegov način.

8. Očekujte protivljenje. Isus je rekao: »A čuvajte se od ljudi; jer će vas oni predati sudovima, i po zbornicama svojim biće vas. I pred vlastelje i careve vodiće vas mene radi za svedočanstvo njima i neznabošcima.« Ovo pokazuje da će postojati protivljenje i od strane sveta, kao i među salama religioznih. Treba da pripremimo naš um i srce da budemo jaki u Gospodu i u sili Njegove moći. »Toga radi uzmite sve oružje Božije, da biste se mogli braniti u zli dan, i svršivši sve održati se« (Efescima 6,10-18). Možemo da budemo sigurni da ćemo biti u stanju da nadvladamo bilo kakvo protivljenje, kao što nam je rečeno: »Ne daj se zlu nadvladati, nego nadvladaj zlo dobrim« (Rimljanima 12,21).

9. Ne bojte se. Strah je verovatno glavni razlog zašto se ljudi ne bave više evangelizmom. Plaše se šta bi drugi ljudi mogli da pomisle, kažu ili urade. Isus je rekao, »I ne bojte se onih koji ubijaju telo, a dušu ne mogu ubiti; nego se bojte Onog koji može i dušu i telo pogubiti u paklu« (Matej 20,28). Strah Gospodnji je veliki protivotrov za strah od ljudi. David je pisao, »Bojte se Gospoda, sveti Njegovi; jer koji se Njega boje, njima nema oskudice« (Psalam 34,9).

10. Očekujte neočekivano. Isus je rekao, »Ne mislite da sam ja došao da donesem mir na zemlju; nisam došao da donesem mir nego mač. Jer sam došao da rastavim čoveka od oca njegovog i kćer od matere njene i snahu od svekrve njene:

I neprijatelji čoveku postaće domašnji njegovu» (Matej 10,34-36). Neki od ljudi za koje mislimo da su nam saveznici na kraju mogu da se protive prioritetu koji dajemo Božjim svrhama u našem životu.

11. Rezultati nisu naša odgovornost. Znajte da je odgovornost svake osobe lično da poveruje u Hrista kao svog Spasitelja. Ljudi ne odbacuju vas, već odbacuju Hrista i Njegovu poruku a to je njihova odgovornost. Isus je rekao, »Zaista vam kažem: lakše će biti zemlji sodomskoj i gomorskoj u dan strašnog suda nego li gradu onom« (Matej 10,15). Sud će doći na sve koji odbacuju Hrista i jevanđelje o Njegovom carstvu. Pavle je pisao, »Tako će, dakle, svaki od nas dati Bogu odgovor za sebe« (Rimljanima 14,12). »Ako je moguće, koliko do vas stoji, imajte mir sa svim ljudima. Ne osvećujte se za sebe, ljubazni, nego podajte mesto gnevu, jer stoji napisano: Moja je osveta, ja ću vratiti, govori Gospod« (Rimljanima 12,19.20).

12. Kada progonoštvost postane neizdrživo, bežite. Isus je rekao, »A kad vas poteraju u jednom gradu, bežite u drugi« (Matej 10,23). Mi treba da imamo mir sa svim ljudima, koliko do nas stoji. Ali možda će doći vreme kada će žestina progonoštva biti tako oštra da je najbolje da pobegnemo u drugo područje gde ćemo imati drugu priliku da pomognemo napredovanje Božjeg carstva na kvalitetan i kvantitetan način. Povremeno je najbolje povući se kako biste mogli da živite da se borite u dobroj borbi nekog drugog dana, nego da umrete i postanete duhovno i emotivno poraženi u nekoj zajednici ili službi. Svako od nas mora da odluči onako kako Božji Duh vodi da bismo znali da se povučemo na vreme, jer svi imamo različite nivoe tolerancije prema neprijateljstvu.

13. Iznesite poruku. Naš posao je da iznesemo poruku jevanđelja a ne da se brinemo za rezultate. Previše ljudi okleva da podeli jevanđelje jer se boje da neće zadobiti obraćenike. U osnovi, mi treba da verujemo i slušamo Božju zapovest da idemo i propovedamo jevanđelje bez obzira na to da li će poruka biti primljena. Bil Brajt, osnivač i bivši predsednik organizacije Kampus Krusejd za Hrista, uči: »Evangelizam je propovedanje Hristovog jevanđelja u sili Duha i prepuštanje rezultata Bogu.« Dobar konobar iznosi obrok iz kuhinje i poslužuje ga na stolu a da putem ne izmeša sastojke. Mi treba da budemo dobri pristavi jevanđelja.

14. Uravnoteženo prosuđujte kome ćete objaviti vest. Mi treba da nastavimo da propovedamo vest onima koji su spremni da slušaju. Ali Isus je rekao, »Ne dajte svetinje psima; niti mećite bisera svog pred svinje, da ga ne pogaze nogama svojim, i vrativši se ne ras-trgnu vas. Išтите, i daće vam se; tražite, i naći ćete; kucajte, i otvoriće vam se« (Matej 7,6,7). Shvatite da postoje neki ljudi koje treba da izbegavamo dobro znajući da oni traže načine da naše reći upotrebe protiv nas. Budite mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi. Tražite od Gospoda da vam da mudro rasuđivanje da znate sa kim možete da podelite istinu. U međuvremenu, »da se svetli vaše videlo pred ljudima, da vide vaša dobra dela, i slave Oca vašeg koji je na nebesima« (Matej 5,16).

15. Dajte drugim evanđelistima. Isus je rekao, »I ako ko napoji jednog od ovih malih samo čašom studene vode u ime učeničko, zais-ta vam kažem, neće mu plata propasti« (Matej 10,40-42). Uradite sve što možete da podržite evanđeliste i one koji organizuju crkve u našoj zemlji, kao i širom sveta. To su oni koje treba da podržavamo na svaki mogući način, radi završavanja Hristovog velikog naloga. (Dela 1,8; Matej 28,18-20; Marko 16,15; Jovan 20,21; Luka 24,46-48).

Zaključak:

Da li radite posao evanđeliste? Kada vam Bog otvori vrata, da li uđete ili odete drugim putem? Kakva je vaša reakcija na Pavlove reči, »Kako će čuti bez propovednika?« Šta ćete uraditi povodom svojih misionarskih odgovornosti?